

Finspångin Suomi-Seura 1960-luvulla

Alkusanat

Sain tehtäväkseni kirjoittaa seuran historiikin 1960-luvulta. Apunani oli tietysti seuran pöytäkirjat, mutta silloin tällöin käytän myös minä muotoa, seikoissa joissa minulla oli omat erityiset käsitykset ja seikoissa joita ei mainittu pöytäkirjoissa. Suurin osa näistä syntyi kun kirjoitin seuran ulkopuolisesta toiminnasta, missä minä monta kertaa olin jonkinlaisessa keskeisessä asemassa.

Finspång toinen päivä lokakuuta 2010

Juhani Mäkinen

Näin kaikki alkoi

Seura perustettiin vuonna 1960, mutta kuulopuheiden mukaan se oli ollut toiminnassa jo vuoden 1959 puolella. Seuran perustava kokous pidettiin 13 päivä syyskuuta. Seura sai nimekseen SUOMI-SEURA. Seuran toimintasunnitelmassa oli viisi kohtaa. Seuran toiminta on täysin aatteellinen, seura järjestää tutustumisiltoja, edistää kauppalassa asuvien ja sen ympäristössä asuvien suomalaisten keskinäistä kanssakäymistä, järjestää viihdytysiltoja, esimerkiksi ompeluiltoja ja harjoittaa urheilua, esimerkiksi pesäpalloa.

Seuran jäsenmaksuksi päätettiin 2 kruunua, mikä jo silloin tuntui hyvin mitättömältä, eihän se edes vastannut alipalkatun työmiehen tuntipalkkaa. Ensimmäisenä toimintana päätettiin pitää pikkujoulu-juhlat. Erik Wedin, yksi seuran perustajajäsenistä kertoi, että tarkoituksena oli, että seurasta tulisi kaksikielinen, mutta huomasi jo heti alkuun ettei näin tule käymään. Ensi alkuun oli ruotsinkielisiä vähintään yhtä paljon kuin suomenkielisiä, mutta sitten alkoivat ruotsinkieliset erota seurasta. Mutta kun juhliittiin, sanoi Erik, niin silloin ei kielellä ollut mitään merkitystä.

Ihmisiä seuran toiminnassa

Puheenjohtajat

Ihmiset jotka 1960-luvulla olivat aktiivisesti mukana seuran ylimmässä johtoportaanissa voidaan laskea melkein kahden käden sormin.

Seuran ensimmäinen puheenjohtaja oli Aimo Kerola, minulle tuntematon henkilö, tai sitten ei ole jäänyt muistiini, hän työskenteli luultavasti Stalilla. Hän oli seuran puheenjohtajana vuoden 1962 vuosiko-koukseen saakka.

Vuonna 1962 valittiin seuran puheenjohtajaksi Tyyne Ahonen, hän oli kotirouva ja hänen miehensä työskenteli Stalilla nauhahiojana. Tyynen puheenjohtajakausi päättyi yhteen vuoteen, mutta hän oli mukana seuran toiminnassa koko 1960-luvun. Vuonna 1963 hänestä tuli seuran varapuheenjohtaja. Vuonna 1964 hän pysytteli johtokunnan ulkopuolella ja se sama koski myös vuotta 1965, mutta ainoastaan vuoden puoliväliin saakka, seuran rahastonhoitaja erosi tehtävistään Suomeen muuton takia ja Tyyne Ahonen valittiin seuran uudeksi rahastonhoitajaksi. Tässä tehtävässä hän oli sitten lopun 1960 lukua.

Juhani Mäkinen, elikä tämän historiikin kirjoittaja, valittiin seuran puheenjohtajaksi vuonna 1963. Finspångiin olin tullut Valmetin Linnavuoren tehtaalta lokakuussa 1961,

työskennellen jyrksijänä Stalilla. Valinnastani muistan että vuosikokouksessa täytyi suorittaa puheenjohtajan vaali, istuvan puheenjohtajan Tyyne Ahosen ja minun välillä, voitin vaalin äänin 9-6, mistä voin kiittää kokouksessa olleita linnavuore-laisia. Olin sitten puheenjohtajana elokuun viimeisiin päiviin 1967, eroni johtui siitä että olin Stal-Lavalin lisäksi ottanut itselleni myös automyyjän tehtävät Zetterblom Bil AB:ssa, joten aikaa seuran johtamiseen ei enään ollut.

Bjarne Bäcklund joka minun jälkeeni valittiin seuran puheenjohtajaksi oli kouluttu järjestömie.

Vuonna 1966 hänet valittiin seuran sihteeriksi minun esityksestäni ja tällöin tuli jälleen ruotsinkielinen käy-täntöön seurassa. Bäcklund ei osannut puhtaasti kirjoittaa suomeksi, joten vuoden 1966 vuosikokous hyväksyi esitykseni jonka mukaan seuran vuosi-, ylimääräisten- ja johtokunnan kokouksien pöytäkirjat tullaan kirjoittamaan ruotsiksi. Näin tuli ainakin osaksi toteutettua seuran perustavan kokouksen tarkoitus, että seurasta tulisi kaksikielinen. Bjarne oli kotoisin Loviisasta.

Sihteerit

Seuran ensimmäisenä sihteerinä toimi Gunvor Suihko, ruotsinkielinen, mutta hallitsi puhtaasti kummatkin kielet, hänen sihteerinkautensa kesti perustavasta kokouksesta vuoden 1962 vuosikokoukseen. Gunvorin opin tuntemaan pinnallisesti, mutta hänen miestänsä Niiloa en 1960-luvulla tuntenut lainkaan, hän työskenteli insinöörinä Svenska Metallverkenillä. Gunvor kuoli jo vuonna 1964.

Vuonna 1962 valittiin seuran sihteeriksi Petter ”Pekka” Kuusinen. Hän oli todellinen touhumies, jollei hän ollut johtokunnassa niin hän oli aina mukana jaostotoiminnassa. Hänen sihteerikautensa päättyi yhteen vuoteen, mutta hän oli hyvä kynän käyttäjä. Vuonna 1965 ”Pekka” tuli jälleen johtokuntaan ja hänet valittiin seuran varapuheenjohtajaksi. Tämän jälkeen ei ”Pekka” ollut johtokunnassa, mutta Urheilujaostossa hän teki hyvää työtä, ollen muun muassa seuran jalkapallojoukkueen johtajana.

”Pekka” oli myös mies joka sanoi aina mitä hän ajatteli. Muistan eräät tanssit Folkets Parkilla, yhtäkkiä ilmestyi ”Pekka” eteeni ja sanoi, ”mä en tykkää että sää esiinnyt niin kuin ukkomiehelle kuuluu”, tämän jälkeen hän meni menojaan. Seuraavana päivänä minulla sattui olemaan asiaa ”Pekalle” ja kun olin päässyt sisään ja istuuduttu, niin ”Pekka” tuijotti minua vähän aikaa, sanoi sitten, ”minulle ei koskaan tule krapulaa, mutta minulle tulee aina sellainen moraalinen krapula, sinutkin minä haukuin eilen illalla”, tämän jälkeen hän piti pienen tauon, sanoi sitten, ”mutta kyllä sinun täytyy myöntää että kyllä minä oikeassa olin”. Tämän jälkeen me siirryimme puhumaan seuran asioista.

Vuoden 1963 vuosikokouksessa valittiin seuran sihteeriksi Sinikka Helola, hänen miehensä Tapani työskenteli Stal-Lavalilla putkiasentajana, he olivat lähtöisin Turusta. Kun me pidimme ensimmäisen johtokunnan kokouksen niin sinne ei tullut sihteeria, vaan hänen eroanomuksensa. Syynä siihen luulisin olleen, että Tyyne Ahonen, päästäkseen eroon ”Pekka” Kuusisesta oli kysynyt jos Sinikka haluaa ottaa sihteerin tehtävät, Sinikka lupautui, kun kummatkin pitivät itsestään selvänä että Tyynestä tulee puheenjohtaja, kummatkaan heistä ei ollut läsnä vuosikokouksessa. Näin ei kuitenkaan käynyt ja Sinikka ei missään tapauksessa halunnut olla sihteerinä Mäkisen ”Jussin” johtokunnassa.

Vuosikokouksen jälkeen pidetyssä seuran jäsenkokouksessa valittiin seuran sihteeriksi

Raimo Niemi, jyrssiä Stal-Lavalilla, tullut Valmetin Linnavuoren tehtaalta. Vuoden 1964 vuosikokouksessa valittiin ”Rami” uudelleen sihteeriksi. Uudelleen johtokuntaan ”Rami” tuli vuonna 1967 ja hänet valittiin myös varapuheenjohtajaksi. Mutta hän jätti tehtävät samaan aikaan kuin minäkin, eli elokuun viimeisinä päivinä. Vuonna 1969 valittiin ”Rami” jälleen sihteeriksi, mutta marraskuussa hän ilmoitti eroavansa, syyksi hän mainitsi epäsojivuuden hoitamaan sihteerin tehtäviä. ”Rami” kyllä istui johtokunnassa toimintakauden loppuun, pöytäkirjat kirjoitti Eino Lindberg, jotka sitten ”Rami” allekirjoitti.

Mutta en luule että ”Ramin” eron syyt pitivät paikkaansa, minulla ei ollut koskaan mitään huomautta-mista hänen sihteerinä työskentelyynsä, syyt olivat kylläkin aivan toiset. Hän ja puheenjohtaja Bäcklund eivät voineet toimia yhdessä, Bäcklund kuului niin sanottuihin mahtimiehiin, jonka sana oli laki. ”Rami” oli kyllä hyvin äkkipikainen luonteeltaan, ensimmäisen kerran kun hän erosi, niin hän oli myös tehtävissä Huvitoimikunnassa, mistä hän erosi ja sanoi syyksi riitaisuudet johtokunnan ja Huvitoimikunnan välillä. En muista yhtään mitään näistä riitaisuuksista, ne eivät voineet olla vakavia kun Huvitoimikunnan puheenjohtaja siitä huolimatta istui paikallaan.

Vuonna 1965 valittiin seuran sihteeriksi Hilikka Taskinen, hän oli myös linnavuorelaisia. Huomasin kyllä heti että Hilikka oli ollut mukana järjestöhommissa jo Suomessa, ehkä jossakin kommunistisessa nuorisjärjestössä, olihan hänen äitinsä Aune Raitinen yksi Linnavuoren johtavista kommunisteista. Hilikan mies Matti oli sorvarina Stal-Lavalilla ja oli luultavasti ollut jo sitä Valmetin Linnavuoren tehtaalla. Kummatkin olivat jo vuonna 1964 olleet mukana useissa seuran jaostoissa. Mutta jo kesällä 1965 he muuttivat Suomeen, he eivät koskaan viihtyneet Ruotsissa.

Rahastonhoitajat

Seuran ensimmäinen rahastonhoitaja oli Erik Wedin, hänen kautensa kesti vuoteen 1962. Erik on kotoisin Oravaisista, ruotsinkielinen, mutta puhuu hyvin Suomea ruotsalaisittain painostaen. Hän valmistui Vaasan Teknillisestä koulusta teknikoksi. Tämän jälkeen hän sai työpaikan Valmetin Rautpohjan tehtaalta Jyväskylässä. Vaimo ei kuitenkaan suomenkieltä osaamattomana viihtynyt Jyväskylässä ja niinpä katset suunnattiin Ruotsiin. Oravaisista oli joku tuttu joka työskenteli Svenska Metallverkenillä Finspångissa ja niinpä Erik pistäytyi Finspångissa ja sai työpaikan Metallverkenin valimosta. Erik ei sanonut ”Metallille” tullessaan että hän on teknikko, vaan hänet otettiin töihin tavallisena valimotyöläisenä. Ei kuitenkaan kulunut pitkäkään aikaa kun huomattiin että Erik suoritti kaikki töissä tarvittavat laskutehtävät vähintään yhtä hyvin kuin insinööritkin.

Parin vuoden päästä hän sai työnjohtajan paikan valimossa, ja tämän jälkeen ura eteni. Ensin Metall-verkenin ammattikoulun opettajana, sitten myös ammattikoulun johtajana ja kun hän lähti eläkkeelle niin se tapahtui GA-Servicen henkilökunnan päällikön paikalta. Vapaa-aikoinaan hän luki myös itsensä ruotsalaiseksi insinööriksi. Erik toimi myös monet vuodet 1960-luvulla seuran tilintarkastajana.

Erik asuu yhä edelleen Finspångissa ja on 89-vuotias pirteä eläkeläinen.

Vuonna 1962 valittiin seuran rahastonhoitajaksi Stalille Valmetin Linnavuoren tehtaalta tullut sorvari Heikki Airisto. Mutta Heikin ura Suomi-Seurassa ja Stalilla päättyi jo joskus kesällä kun hänet värvättiin työnjohtajaksi SAKO:n tehtaille Riihimäelle.

Värvärinä oli hänen entinen päällikkönsä Juhani Koivula Linnavuoren tehtaalta joka nyt oli saanut isännöitsijän tehtävät Riihimäen aseteltaalta.

Kuka sitten hoiti Heikin jälkeen rahastonhoitajan tehtäviä ei näy pöytäkirjoissa, mutta vuoden 1963 vuosikokouksessa valittiin seuran rahastonhoitajaksi Mauno Kerajärvi. ”Manu” oli hyvin pätevä rahas-tonhoitaja, mutta hänellä oli yksi hieman merkillinen periaate, rahat jotka virtasivat seuran kassaan, ei sieltä enää saanut virrata eteenpäin. Minulla oli ”Manun” kanssa hieman keskustelua tästä, mainitsin että rahat jotka tulevat seuran kassaan käytetään edelleen seuran toimintaan, mutta tulojen täytyy aina olla suuremmat kuin menot.

Mutta tätä ei ”Manu” saanut päähänsä, joka ainoassa johtokunnan kokouksessa missä päätettiin rahojen myöntämisestä johonkin toimintaan, niin ”Manu” pisti aina hanttiin, mutta hän oli kylläkin aina vä-hemmistössä. Ajan mittaan vaihtoi ”Manu” taktiikkaa, hän alkoi tinkiä. Muistan kun kerran esitin että Naisjaostolle annetaan satakruunua käyttövaroiksi, niin ”Manu” tokaisi siihen, eiks niille nyt viiskymppiä riittäis. ”Manu” muutti loppukeväästä Suomeen ja hänen tilalleen rahastonhoitajaksi valittiin Tyyne Ahonen. Tätä tehtävää hoiti Tyyne sitten koko lopun 1960-lukua.

Jos alkaisin kertoa jotakin kaikista johtokunnan jäsenistä, niin tästä voisi vaikka syntyä pienenromaani. Mutta Jorma Mäkelää en halua olla mainitsematta, hän oli nuorin kaikista seurassa toimivista henkilöistä. Kun tulin puheenjohtajaksi olin juuri täyttänyt 23 vuotta, Jorman täytyi olla siihen aikaan jossakin 17 vuoden paikkeilla. Johtokunnan kokouksissa pisti Jorma monta kertaa vanhempien johtokunnan jäsenten veret kiehumaan. Jos joku teki jonkun ehdotuksen, niin Jorma esitti siihen heti kielteisessä muodossa tehdyn vastakysymyksen. Jorma oli erittäin teräväjärkinen nuorimies. Muistan kun kerran ehdotin kirjoi-tuskoneen ostamista seuralle, niin Jormalta tuli heti kysymys, osaako sillä joku kirjoittaa, kun vastasin että kyllä minä osaan, niin Jorma hyväksyi vastaukseni.

Yksi henkilö joka pitää mainita on Reijo Mikkonen, hän toimi sekä johtokunnassa että jaostoissa, oli myös yhden kauden seuran varapuheenjohtajana. Mutta hänen tulonsa Finspångiin oli hieman erikoinen. Hän ei vuonna 1957 tullut kysymään töitä Metallverkeniltä, vaan hänet värvättiin FAIK:in painijouk-kueeseen erinomaisena painijana, FAIK oli siihen aikaan yksi maan parhaimmista painiseuroista. Siinä ohessa järjestettiin Reijolle työt Metallverkenillä, työn missä hän myös tulisi viihtymään. ”Metallilla” Reijo sitten työskenteli eläkeikään saakka ja viettää nyt eläkepäiviään Finspångissa.

Seuran järjestöteknillinen kehitys

Seuran säännöt

Kun puhutaan järjestötekniikasta niin sitä eivät aina tavalliset rivijäsenet käsitä että mitä sillä tarkoitetaan, he eivät useinkaan tiedä että seuralla pitää olla säännöt jonka mukaan seuran ja sen toimihenkilöiden on toimittava.

Kun jotakin seuraa aletaan perustamaan, niin ensimmäisenä tehtävänä on laatia tulevalle seuralle säännöt. Näin ei kuitenkaan ollut Suomi-Seuran kohdalla, seura toimi vuodesta 1960 vuoden 1963 alkuun ilman sääntöjä. Vuonna 1962 herättiin ajattelemaan että kyllä seuralla pitäisi myöskin olla säännöt, tämä oli luultavasti linnavuorelaisilta

lähtenyt ajatus, Linnavuoressa oli erittäin elinvoimainen järjestötoiminta, joten ajatukseni tästä ovat varmaankin oikeat.

Tehtävät sääntöjen laatimiseen annettiin Allan Tekoselle, Linnavuoresta vuonna 1960 tullut sorvari Stalilla ja ”Pekka” Kuusiselle, vahvaleyseppä Stalilla. Nämät herrat eivät kuitenkaan olleet minkään-laisia asiantuntijoita, jotenka tehtävä muodostui heille melko ylivoimaiseksi. He saivat kuitenkin val-miiksi jonkinlaisen sääntöluonnoksen, joka sitten esitettiin vuoden 1963 vuosikokoukselle.

Vuosikokous hyväksyi osan sääntöluonnoksesta, mutta muu osa niistä annettiin tulevan johtokunnan muovailtaviksi. Olin silloin kokouksen puheenjohtaja, jotenka en voinut puuttua keskusteluun, mutta minulla oli halu sanoa; heitetään ne roskakoriin.

Kun sitten kokous päättyi ja minut oli myös valittu seuran puheenjohtajaksi, niin otin sääntöluonnoksen kotiin ja aloin välittömästi työskennellä sääntöluonnoksen parissa. Olin moneen otteeseen koulittu järjestötekniikko, joten minulla oli pääasiassa kaikki selvillä, mutta minulla oli myös apuvälineet Suomes-ta, nimittäin Suomen Sosiaalidemokraattisen Puolueen puolueosastojen jäsenkirja ja siinä ohessa myös puolueosastojen säännöt. Niitä vähän muutellen sain hyvin lyhyessä ajassa säännöt seuralle.

Jätin niihin muutamia kohtia ensimmäisestä pykälästä, missä mainitaan seuran toiminnan tarkoitukset. Muun muassa sen, että seuran pitää pysyä erillään niin poliittisista kuin uskonnollisista virtauksista. Tämä oli Kuusisen ”Pekan” aikaansaannosta, mistä hän myös koko 1960-luvun aina silloin tällöin mainitsi.

Esitin sitten sääntöluonnoksen johtokunnalle, jonka se ilman vastaväitteitä hyväksyi ja samoin kävi seuran ylimääräisessä kokouksessa, tekemäni sääntöluonnos hyväksyttiin seuran säännöiksi, lukuun-ottamatta yhtä kohtaa ja se oli seuran nimi. Seuran nimenähän oli yleisnimi Suomi-Seura, minä olin sääntöluonnokseen pistänyt seuran nimeksi Finspångin Suomi-Seura, mutta sitä ei hyväksytty ja niinpä seuran nimeksi yhä edelleen jäi Suomi-Seura. Tästä en kyllä silloin välittänyt paljoakaan, olihan minun sääntöluonnosesitykseni hyväksytty seuran säännöiksi ja nyt oli seuralla veden pitävät säännöt.

Vuoden 1965 vuosikokoukselle teki johtokunta esityksestäni pieniä sääntömuutosesityksiä, yksi niistä oli että seuran nimeksi tulisi Finspångin Suomi-Seura, ruotsiksi Finspångs Finska-förening, ja että vuosikokous valitsee johtokuntaan kaksi varajäsentä. Taka-ajatus varajäsenistä oli se, että jos joku johtokunnan jäsenistä eroaa, mutta ei puheenjohtaja, sihteeri tai rahastonhoitaja, niin varajäsen astuu eronneen tilalle ilman että johtokunnan täytyy kutsua koolle seuran ylimääräinen jäsenkokous. Sääntöihin liitettiin myös kohta joka koski seuran kokouksien koollekutsumista. Sääntöjen mukaan täytyy seuran vuosi- tai ylimääräisestä kokouksesta ilmoittaa seuran ilmoitustauluilla vähintään kahta viikkoa ennen kokousta. Mutta nyt lisättiin sääntöihin kohta jonka mukaan erittäin kiireellisissä tapauksissa riittää yksi viikko, jos jäsenet saavat siitä kirjeellisen kutsun koteihinsa.

Vuosikokouksessa hyväksyttiin sääntömuutosehdotus muilta osin, mutta ei nimenmuutosta, äänes-tyksessä voitti nykyisen nimen kannattajat äänimäärin 8-3, kolme jäsentä ei osallistunut äänestykseen. Huolimatta siitä että olin kokouksen puheenjohtaja, sanoin muutaman valitun sanan jäsenten aivotoi-minnasta, mutta siitä huolimatta minut valittiin edelleen seuran puheenjohtajaksi.

Vuoden 1966 vuosikokouksessa tehtiin uusi yritys seuran nimen muuttamisesta, en ollut luopunut yrityksestäni muuttaa seuran nimi yleisnimestä erisnimeksi. Olin valmistellut tätä johtokunnassa, maini-ten että me emme ole enään mikään yksittäinen seura, vaan me olemme yhteistyössä muiden Suomi-Seurojen kanssa ja samalla olemme Keskusliiton jäseniä. Esitykseni meni läpi ilman vastaväitteitä, edellisellä kerralla siitä oli jouduttu johtokunnassa äänestämään. Kuusisen ”Pekka”, nimenmuutoksen päävastustaja oli mukana johtokunnan kokouksessa, eikä hän sanonut halaistua sanaa, hän oli hiljaa.

Kun sitten tuli aika päättää asiasta vuosikokouksessa, niin pyysin erillisen puheenvuoron kokouksen puheenjohtajana. Pidin saman ”saarnan” jonka olin pitänyt johtokunnassa. Kun sitten asian käsittelyä jatkettiin niin Kuusisen ”Pekka” esitti äänestystä, hän oli siinä uskossa että tässä käy niinkuin viime kerrallakin. Mutta siinä hän erehtyi, nimenmuutos voitti äänin 10-1, ”Pekan” oma ääni ei riittänyt pitkälle. Nyt oli siis vihdoin ja viimein seuran nimeksi tullut Finspångin Suomi-Seura.

Mikä koskee jaostoja, niin valmistin myös niille omat säännöt, jotka sitten johtokunta hyväksyi. Olin tullut huomaamaan että joskus jaostoja johdettiin vähän niin kuin lonkalta, tätä en seuran puheenjohtajana voinut hyväksyä.

Ilmoitustoiminta

Ilmoitustoiminta on yksi erittäin tärkeä toimintamuoto seuran toiminnassa. Täytyyhän jäsenten tietää seuran toiminnasta juuri sen mitä he haluavat tietää. Seuramme on niin kutsuttu monitoimiseura, joka ei harrasta vain yhtä toimintamuotoa. Täten on erittäin tärkeää että seuran toiminta kokonaisuudessaan tulee jäsenten tietoon. Alkuvuosinahan seuralla ei ollut mahdollisuuksia tiedoitustoimintaan, muuten kuin suusta suuhun menetelmällä.

Johtokunnan kokouksessa kesäkuussa 1965 päätettiin kysyä jos Stal-Lavalin ja Metallverkenin ilmoitustauluille saataisiin panna seuran ilmoituksia, sama kysymys tehtiin kauppalalle. Syyskuun johtokunnan kokouksessa ilmoitin että luvat ilmoituksiin oli saatu sekä Stal-Lavalilta että Metallverkeniltä.

Kauppalastakin oli tullut myönteinen vastaus, 5 kruunun viikkovuokraa vastaan sai seura ilmoittaa kauppalan ilmoitustauluilla. Tämä luonnollisesti hyväksyttiin, olihan seuralla jäseniä jotka eivät työskennelleet kummassakaan teollisuuslaitoksessa. Nyt valittiin ilmoitusten jakajat, Reijo Mikkonen sai osakseen Metallverkenin, ”Pekka” Kuusinen ja Raimo Niemi Stal-Lavalin ja Juhani Mäkiselle jäivät kauppalan ilmoitustaulut.

Samassa kokouksessa päätettiin tilata 300 kappaletta sinivalkoisia ilmoituslomakkeita, ne päätettiin tilata finspångilaisesta An-Jo Tryck painosta. Muistan kun menin hakemaan ilmoituksia niin huomasin että niissä oli painettu nimi Suomi aitoon ruotsalaiseen tapaan, Soumi, joten he joutuivat painattamaan lomakkeet toiseen kertaan. Ilmoituslomakkeet olivat melko pian loppuunkäytetty ja niinpä johtokunnan syyskuun kokouksessa 1966 päätettiin tilata 500 uutta ilmoituslomaketta ja samalla annettiin jaostoille vapaat kädet ilmoittaa omista toiminnoistaan.

Johtokunnan huhtikuun kokouksessa vuonna 1968 tuli esille seuran kirjoituspaperi missä olisi ilmennyt myös seuran nimi. Asia katsottiin hyväksi, mutta jo kauan johtokunnassa ollut tapa lykätä asioita tulevaisuuteen tuli ilmi myös tässäkin tapauksessa, seuran nimellä varustetun kirjoituspaperin hankintaa lykättiin.

Elokuun johtokunnan kokouksessa päätettiin lähettää kirje jäsenistölle seuran tulevan talvikauden toiminnasta. Katsottiin että jäsenien on jo etukäteen hyvä tietää mitä seuran toiminnassa ollaan suunniteltu hieman pitemmällä tähtäimellä.

Jäsenet

Jäsenet ovat seuran toiminnassa välttämättömiä, ilman jäseniä ei olisi seuraakaan. Jäsenet aiheuttivat kylläkin töitä seuran toimihenkilöille. Ensinnäkin jäsenet oli hankittava seuraan ja sen jälkeen pidettävä huoli siitä että he esimerkiksi maksavat jäsenmaksunsa. Sitä varten oli valittava jäsenkirjuri joka jäsenmaksujen ohella hoiti heidän rekisteröinnin, jäsenet tuottivat näin ollen paljon työtä seuralle, ilman että he panivat sen merkille.

Johtokunnan kokouksessa helmikuussa 1964 hyväksyttiin 43 uutta jäsentä, tämä ei kuitenkaan johtunut mistään erittäin tehokkaasta jäsenhankintakampanjasta, vaan se johtui aivan muista syistä. Nyt oli jäsen-kirjuri vihdoin ja viimein saanut jäsenkortiston kuntoon, siitä ilmeni että seuralla oli tällä hetkellä 43 jäsentä, joita ei kuitenkaan missään seuran kokouksessa oltu hyväksytty seuran jäseniksi, joukossa oli myös yksi seuran perustajajäsenistä. Mutta nyt heidät oli virallisesti hyväksytty seuran jäseniksi ja se oli myös yksi näistä edistysaskeleista joita yritettiin tehdä vuosikymmenen alkupuolella.

Vuonna 1964 päätettiin tehostaa jäsenhankintaa ottamalla yhteys niihin henkilöihin jotka asuivat Finspångin ulkopuolella. Metallverken oli kuin valkoinen läiskä kartalla, siellä työskenteli jo paljon suomalaisia, mutta heillä ei ollut suurempaa tietämystä Suomi-Seurasta. Johtokunta päätti pistää ilmoi-tuksia seuran toiminnasta Metallverkenin ilmoitustauluille, tehtävä annettiin Reijo Mikkosen huoleksi, joka oli yksi niistä harvoista metallverkeniläisistä jotka olivat seuran jäseniä.

Uusia jäseniä alkoi virrata seuraan, niinpä vuonna 1965 huomasi myös että paljon ruotsinkielisiä, sekä Tornionjokilaakson ruotsalaisia liittyi seuraan, mitä voitiin katsoa myönteisenä kehityksenä. Tämän vuoden aikana oli seuran jäsenluku lisääntynyt 58:lla jäsenellä, mitä voidaan pitää hyvänä saavutuksena. Mutta ottaen huomioon suomalaisten lukumäärän Finspångissa, niin seuran jäsenluvusta voi sanoa että se sai hieman paremman arvosanan kuin välttävä, muttei ylittänyt tyydyttävän tasolle.

Joskus aivan loppusyksystä 1965 tein johtokunnalle esityksen erityisen mielipidekyselyn järjestämisestä seuran jäsenistön keskuudessa. Ajatus hyväksyttiin ja niinpä laadin sitä tarkoitusta varten erityisen kyse-lykaavakkeen. Helmikuussa 1966 esittelin sitten johtokunnalle mielipidekyselyn tulokset. Kysymykset oli tehty joka kolmannelle seuran jäsenelle ja siitä ilmeni että suurin osa jäsenistä oli tyytyväisiä seuran toimintaan. Oltiin kuitenkin sitä mieltä ettei Naisjaosto toiminut niin kuin sen pitäisi. Myös ohjelmallis-ten illanviettojen ottaminen seuran toimintaan oli toivelistalla ja samoin kansantanhut.

Vuoden 1966 kuluessa oli seuraan tullut 33 uutta jäsentä, mikä oli 25 henkilöä vähemmän kuin edellisenä vuotena, mutta se oli aina myönteistä kun seuran jäsenmäärä kasvoi. Kuinka paljon sitten seurasta oli eronnut, ei ole tiedossa, mutta tähän aikaan eroamiset olivat kuitenkin hyvin pieniä, ehkä noin 3-5 henkeä vuodessa.

Kohottaakseen seuran jäsenmäärää päätti johtokunta kesäkuun kokouksessa vuonna 1967 aloittaa jäsenhankintakampanjan Skärblackassa. Skärblacka oli siihen aikaan oma kunta, tai kuului Kimstadiin, elikä ei siihen aikaan vielä kuulunut Norrköpingiin. Mutta jo helmikuussa oli Soini Ollikainen valittu seuran yhdysmieheksi Skärblackaan,

jotenka luultavasti tämä tehtävä annettiin osaksi hänen hoidettavakseen.

Vuonna 1968 oli seuran jäsenluku lisääntynyt ainoastaan kahdeksalla hengellä, mitä voitaneen pitää hyvin heikkona tuloksena. Jäsenmaksu oli nyt 7 kruunua miehiltä ja 5 kruunua naisilta.

Huhtikuun johtokunnan kokouksessa 1969 päätettiin valmistaa erityisiä kaavakkeita jäseneksi anomista varten, jotka sitten jaetaan johtokunnan jäsenille. Mikä tarkoitus näillä kaavakkeilla sitten oli jää hämärän peittoon.

Jos vuonna 1968 oli jäsenmäärän lisääntyminen ollut hyvinkin pieni, niin sitä suuremmaksi se muodostui vuonna 1969, kaiken kaikkiaan 43 uutta jäsentä oli liittynyt seuran jäseniksi.

Jäsenmaksut ja jäsenkortisto

Vuoden 1963 vuosikokouksessa päätettiin pitää jäsenmaksut ennallaan, elikä 5 kruununa. Jo tähän aikaan oli 5 kruunua surkean pieni summa, ei ole uskottavaa että vuonna 1963 olisi jokin suomalainen hankkinut alle 5 kruunua tunnissa.

Kuvaavaa sen aikaisesta jäsenkoostumuksesta oli että kun jäsenmaksujen kerääjät joita oli 4 henkilöä eräässä kevään johtokunnan kokouksessa valittiin, niin kaikki olivat töissä Stal-Lavalilla.

Alussa ei jäsenkirjurilla ollut minkäänlaisia apuvälineitä, vaan omaa paperia mihinkä hän kirjoitti ylös jäsenten nimet. Tähän mielestäni piti saada uudistus, jo heti johtokunnan ensimmäisessä kokouksessa vuosikokouksen jälkeen vuonna 1963 päätettiin jäsenkirjurille hankkia jäsenkortisto, mihinkä hän ensi-töikseen kirjoitti kaikkien jäsenten nimet, osoitteet ja mahdolliset puhelinnumerot. Luulisin että tästä koitui jäsenkirjurille paljon lisätyötä, luultavasti osoitteet olivat puutteellisia, jos niitä nyt sitten oli ollenkaan. Siihen aikaan oli monessa tapauksessa riittänyt vain pelkkä nimi, kaikkihan tiesivät missä kyseessä oleva henkilö asui.

Kun tultiin vuoden 1964 vuosikokoukseen, niin johtokunta ehdotti että käyttöön otettaisiin 8 kruunun perhekortti, missä alle 16 vuotiaat lapset olisivat vapaajäseniä. Tämä tarkoitti myös sitä että yksinäiset, yli 16 vuotiaat, joilla ei ollut perhettä tulisivat myös maksamaan 8 kruunua.

Mutta vuosikokous on aina vuosikokous, minne aina tulee kaiken näköisiä asiantuntijoita joidenka ainoana huvina on aina pistää hanttiin kaikille johtokunnan esityksille. Niinpä nyt eräs näistä asian-tuntijoista esitti että miesten jäsenmaksun tulee olla 5 kruunua ja naisten 3 kruunua ja yli 16 vuotiaat nuoret maksavat 5 kruunua. Tämä esitys luonnollisesti hyväksyttiin, olihan se aina hauskaa näyttää johtokunnalle että ketkä tässä seurassa oikeastaan määräävät. Mutta nämä niin kutsutut asiantuntijat eivät koskaan ottaneet vastaan minkäänlaisia tehtäviä seurassa.

Talvella 1964 päätti johtokunta hankkia 300 kappaletta uusia jäsenkortteja. Oliko johtokunnassa herännyt jonkinlainen ylioptimismi, vai mikä oli syynä että näin paljon jäsenkortteja ostettiin yhdellä rysäyksellä. Tähän on kyllä luonnollinen vastaus, kun ostettiin 300 korttia 100 sijasta, niin hinta pieneni huomattavasti korttia kohden. Ajan mittaan tulisivat kylläkin kaikki nämä 300 korttia otettavaksi käyttöön.

Elokuun johtokunnan kokouksessa 1964 todettiin jälleen kerran, että jäsenmaksujen keräys viivästyy viivästymistään. Päätettiin että jäsenmaksukeräys oli saatava loppuun syyskuun aikana. Tähän aikaan ei seuralla ollut postisiirtotiliä, vaan jäsenmaksut oli

haettava jäseniltä heidän kodeistaan, tai sitten työpai-koilla. Työpaikoilla tapahtui usein ettei jäsenillä ollut rahaa mukanaan ja niin jäivät jäsenmaksut keräämättä siltä erää. Jäsenmaksujen kerääjien olisi tämän kaltaisissa tapauksissa sanottava kyseessä olevalle jäsenelle, että hän ottaisi huomiseksi rahaa mukaansa, mutta näin ei luultavasti koskaan tehty, vaan siinä meni kuukausi tai pari ennenkuin tämä kyseessä oleva jäsen vihdoon ja viimein maksoi jäsen-maksunsa. Ei ole siis ihme että keräysaika venyi venymistään.

Jäsenkortistossa oleviin kortteihin päätettiin johtokunnan lokakuun kokouksessa 1964 merkitä myös jäsenten kansallisuus, elleivät he olleet Suomen kansalaisia. En voi muistaa kuka tämän esityksen takana oli, mutta se kuitenkin hyväksyttiin ilman minkäänlaisia vastaväitteitä.

Tammikuun 1966 johtokunnan kokouksessa päätettiin uusia jäsenkortit ottamalla käyttöön Keskusliiton jäsenseuroille valmistamat jäsenkortit. Oli hyvä että liitolla oli ainakin jotakin yhteistä, kun ei yhteisiä sääntöjä oltu saatu aikaan.

Jo heti vuosikokouksen jälkeen vuonna 1967 päätti johtokunta aloittaa jäsenmaksujen keräyksen heti maaliskuussa, jotta jäsenmaksut olisi kerätty jo kevään aikana, eikä niin kuin tavallista oli ollut, jäänyt syksyyn.

Vuoden 1968 syksyllä kävi ilmi, ettei postisiirtokorteista huolimatta kaikki jäsenet olleet maksaneet jäsenmaksujaan määräaikaan mennessä. Tämän johdosta lähetettiin uusi postisiirtokortti niille jäsenille jotka eivät olleet maksaneet jäsenmaksujaan määräaikaan mennessä, missä mainittiin että jäsenmaksut on maksettava vuoden loppuun mennessä.

Kalusto

Alussa oli seuran kalusto hajallaan ympäri kylää, eikä käytössä ollut kalustokirjaa, vaan kaikki oli vähän niinkuin muistin varassa. Ensimmäisessä johtamassani johtokunnan kokouksessa 1963 päätettiin hankkia kalustonhoitajalle kalustokirja, mihin hän merkitsee nykyisen kaluston ja kaluston sitä mukaa kun sitä tulee lisää.

Elokuun 1964 johtokunnan kokouksessa esitin että seuralle ostettaisiin kirjoituskone, olihan toiminta edistymässä joten katsoin että kirjoituskone on välttämätön seuran toiminnan kannalta. Mutta esitykseni hylättiin, kirjoituskone katsottiin tarpeettomaksi, niin kuin monta muutakin uudistusta, johtokunta ei pystynyt useinkaan katsomaan nenäänsä pitemmälle.

Kalustonhoitajaa ei jätetty rauhaan, myös hänen toimintaansa valvottiin tarkasti. Syyskuun johtokunnan kokouksessa 1965 tarkastettiin kalustokirjan paikkansapitävyys ja siihen sitten samassa yhteydessä lisättiin uudet hankinnat.

Helmikussa 1966 sain vihdoon toiveeni toteutumaan, seuralle päätettiin ostaa kirjoituskone, joka oli erittäin tarpeellinen seuran toiminnassa. Johtaessani seuran toimintaa, niin se ei aina luistanut ilman vastaan hankaamista, tätäkin konetta olin jo saanut odottaa melkein parin vuoden ajan. Olin jo kylläkin tottunut tähän, kaikki vei aikansa, mutta monesti aivan turhaan. Seura sai myös kaksi uutta leimasinta nimenmuutoksen takia, uhrattiinpa vielä rahaa rahastonhoitajan leimasimeen, missä luki Maksettu.

Johtokunta päätti elokuun kokouksessaan 1966 että kalusto on kirjoitettava kirjaan puolen vuoden sisällä, kalustonhoitaja ei siis ollut hoitanut tehtäviään. Jo lokakuun kokouksessa päätettiin kalusto- kirjanpito siirtää kirjasta kortistoon ja joulukuun kokouksessa selvitti puheenjohtaja johtokunnalle uuden korttijärjestelmän hienouksista.

Kalustoa päätettiin lisätä, nyt oli tapeetilla kopiokoneen osto, päätös tästä tehtiin johtokunnan tammi-kuun kokouksessa 1967. En voi kylläkään muistaa jos kopiokone ostettiin minun puheenjohtajakaudella, joka päättyi saman vuoden elokuun viimeisinä päivinä.

Toukokuun kokouksessa 1967 tein johtokunnalle esityksen kalustonhoidon uusimisesta ja uudesta kalustokortistosta, lupasin myös valmistaa säännöt kalustonhoidosta, jotta paremmin voitaisiin nähdä kuinka kalustonhoito olisi pidettävä ajantasalla. Johtokunta hyväksyi esitykseni. Kesäkuussa annoin sitten säännöt kalustonhoitajalle ja jaostojen puheenjohtajille.

Syyskuun johtokunnan kokouksessa päätettiin seuralle ostaa magnetofoni ja levysoitin, näitä tultaisiin käyttämään seuran illanvietoissa sekä voimisteluilloissa. Tähän tarkoitukseen järjestettiin myös rahan-keräys jäsenten keskuudessa, joka tuotti 233 kruunua.

Tilit- ja kirjanpito ja muu taloudellinen toiminta

Ainoa joka seurassa oli toiminut jo alusta lähtien oli kirjanpito ja se oli aina hyvin hoidettu, ei koskaan tullut minkäänlaisia huomautuksia tilintarkastajilta, he saivat myös tilit tarkastukseen hyvissä ajoissa ennen vuosikokousta. Mutta jos ei näin olisi käynyt, niin päävastuun siitä olisi puheenjohtaja saanut ottaa itselleen, hän oli henkilö jonka oli valvottava että yhdistyksen toiminta toimi, ja että kaikki tehdyt pää-tökset toteutettiin.

Kun tulin vuonna 1963 puheenjohtajaksi, niin huomattiin että apuvälineitä puuttui helpottamaan rahastonhoitajan työtaakkaa. Johtokunnan kokouksessa 1963, heti vuosikokouksen jälkeen päätettiin rahastonhoitajalle ostaa kassalipas, missä hän voi säilyttää seuran varoja, eikä jossakin laatikossa kotonaan. Tähän aikaan oli rahastonhoitajalla kaikki seuran rahat kotonaan.

Oliko seuran varat kasvaneet niin paljon että rahastonhoitajalle päätettiin elokuun johtokunnan kokouk-sessa 1964 ostaa uusi kassalipas, vai oliko ensimmäistä kassalipasta ostettaessa katsottu enemmän hintaan kuin sen tarkoituksen mukaisuuteen.

Loppukesästä 1964 todettiin ettei seuran taloudellinen tila ollut kehuttava, menoja oli ollut, pääasiassa urheiluun ja kun tuloja ei kesän aikana tullut, niin rahatilanne oli se mikä se oli. Mutta seuran kassa ei kuitenkaan ollut tyhjä, eikä se sitä koskaan koko 1960-luvun aikana ollutkaan. Nyt oli vain vähäksi aikaa lopetettava rahojen myöntäminen jaostoille, se oli ainoa ratkaisu tässä tilanteessa.

Syyskuussa 1965 esitin arpajaisten järjestämistä saadaksemme seuralle hieman ylimääräisiä tuloja, kumma kyllä ehdotus hyväksyttiin. Arpajaisten voittoina oli yksi 50 kruunun ostokortti, vaihtoehtoina oli yksi 30 ja yksi 20 kruunun ostokortti. Myynnissä oli yksi 99 arvan arpa-rengas, mikä oli arpojen hinta on sihteeriltä jäänyt mainitsematta.

Joulukuun 1965 johtokunnan kokouksessa päätettiin hieman helpottaa rahastonhoitajan työtaakkaa, hänen käyttöönsä päätettiin vuokrata laskukone, mikä myös vähensi mahdollisten laskuvirheiden määrää. Myös vuonna 1966 päätettiin vuokrata laskukone tulevan vuoden tilin päätöstä varten.

Johtokunnan syyskuun kokouksessa 1966 päätettiin lähettää kauppalaan avustusanomus seuran toi-mintaa silmällä pitäen, saihan sitä jo monet muutkin seurat. Seuran valttina tässä anomuksessa oli suomalaisten viihtyvyys paikkakunnalla ja tämä kaikki seuran toimesta.

Seuran rahoja oltiin tähän saakka säilytetty rahastonhoitajan kodissa, missä ne tietystikään eivät olleet aivan turvassa, ainahan voi tapahtua kaikenlaista, murto tai tulipalo, jotka voivat viedä mennessään seuran rahat. Helmikuussa 1966 päätti johtokunta että seuran rahat talletetaan Postisäästöpankkiin ja rahaston hoitaja sai täydet valtuudet suorittaa tilillepanot ja nostot. Maaliskuussa saatiin kuulla että seuran pank-kiasiat olivat kunnossa, siis jälleen yksi edistysaskel oli viety päätökseen.

Avustusanomukset kauppalaan oli nyt tosissaan otettu käytäntöön, syyskuun 1967 johtokunnan kokouksessa kuultiin että määräraha-anomus nuorisotoimintaa varten oli lähetetty määräaikaan mennessä kauppalan nuorisolautakunnalle.

Vuoden 1967 elokuun johtokunnan kokouksessa esitti seuran väliaikainen puheenjohtaja Bjarne Bäcklund että seuran kirjanpito olisi muutettava yksinkertaisesta kaksinkertaiseksi kirjanpidoksi, missä myös jokaisella jaostolla ja toimikunnalla tulee olemaan oma tili. Johtokunta hyväksyi esityksen ja niinpä rahastonhoitajalle annettiin tehtäväksi aloittaa tämä uusi kaksinkertainen kirjanpito jo kuluvaan vuoteen alusta.

Kun luin tämän pöytäkirjasta, niin se tuli minulle täydellisenä yllätyksenä. Ollessani puheenjohtajana, niin sihteeri Bjarne Bäcklund ei koskaan ollut maininnut mitään siitä että kirjanpitosysteemi pitäisi vaihtaa. Minun täytyy myöntää että vaikka olinkin koulittuna järjestöteknikkona saanut myös opetusta kirjanpidosta, niin en koskaan ollut kiinnittänyt siihen mitään suurempaa huomiota. Kirjanpito seurassa oli toiminut hyvin ja se riitti minulle. Jos Bjarne olisi esittänyt asian silloin kun olin vielä seuran puheenjohtajana, niin tietysti olisin sen hyväksynyt, mutta siirtyminen kaksinkertaiseen kirjanpitoon olisi siinä tapauksessa alettu vasta tulevan vuoden alussa, tällöin olisi rahastonhoitaja välttynyt ylimääräisiltä tehtäviltä.

Bjarne osoittautui luonteeltaan mahtimieheksi, näitä ominaisuuksiaan hän ei koskaan tuonut julki kun hän toimi sihteerinä, mutta kun hänestä tuli puheenjohtaja, niin hän teki tuollaisen sadankahdeksan-kymmenen asteen käännöksen. Bjarne tiesi jo keväällä, ennen muuta johtokuntaa, että hänestä tulee seuran puheenjohtaja. Olin maininnut hänelle erostani ja maininnut siinä samassa yhteydessä että tulen ehdottamaan häntä seuran uudeksi puheenjohtajaksi.

Vuoden 1967 kesäkuun kokouksessa päätettiin seuralle avata postisiirtotili, mikä oli erinomainen uudistus ajatellen lähinnä jäsenmaksujen keräystä. Nyt voitiin jäsenille lähettää postisiirtokortti, missä myös ilmeni viimeinen maksupäivä. Lähettikö nämä kortit jäsenkirjuri vai rahastonhoitaja, siitä ei minulla enään ollut tietoa. Myöskin seuran laskut pystyttiin nyt maksamaan postisiirron välityksellä, mikä helpotti rahastonhoitajan tehtäviä. Myös muut tulot seuralle alkoivat nyt tulla postisiirron välityksellä.

Vuonna 1968 oli seuralle oma kerhohuone, osoite oli De Wijks väg 13. Sinne oli myös ostettava tarpeelliset huonekalut ja siihen tarkoitukseen päätti seura anoa rahallista avustusta kauppalalta. Avustusanomus tehtiin helmikuussa ja kauppalalta tuli 1 500 kruunua avustuksena. Kaluston osto mak-soi seuralle täten vain 200 kruunua, kun koko hankinnan arvo oli 1 700 kruunua, kauppala oli siihen aikaan hyvin avokätinen.

Johtokunta lähetti elokuussa 1969 avustusanomuksen kauppalalle koskien kustannuksia jo pidetystä liiton järjestämästä lasten kesäleiristä. Kauppalalta anottiin 3 000 kruunua peittämään seuran kulut kyseessä olevasta leiristä.

Seuran ylimääräisessä kokouksessa syyskuussa 1969 mainitsi rahastonhoitaja Tyyne Ahonen että tällä hetkellä on seuralle varoja 3 000 kruunua, eikä mitään velkoja. Koko

1960-luvun hoidettiin seuran taloutta niin ettei mitään velkoja syntynyt. Jos rahat olivat vähissä niin silloin jarrutettiin toimintaa.

Muu toiminta

Avustuskeräyksiä

Vuonna 1964 kuoli Unto Peltoniemi ja seura päätti järjestää avustuskeräyksen perheelle. Keräyslistoja oli kolme, yksi Stal-Lavalilla ja yksi Metallverkenillä, kolmas lista kierteli Finspångissa niiden luona jotka eivät olleet töissä kummassakaan teollisuuslaitoksessa. Keräys tuotti kokonaista 1096 kruunua, joka siihen aikaan ei ollut mikään pikkusumma.

Otin osaa keräykseen Stal-Lavalilla ja sain rahaa niin suomalaisilta kuin ruotsalaisiltakin. Eräs ruotsalainen, joka antoi keräykseen kruunun tai pari, esitti kysymyksen, miksi te olette tulleet tänne, se oli mielestäni hyvin tyhmä kysymys, mutta se toisaalta kuvaa hyvin ruotsalaisten sen aikaista suhtautumista suomalaisiin.

Vuoden 1964 vuosikokouksessa johtokunnan aloitteesta keskusteltiin mahdollisten avustuskeräysten aloittamisesta niille seuran jäsenille jotka ovat sairastaneet pitemmän aikaa. Johtokunnan esitys sai myönteisen vastaanoton.

Tammikuussa 1966 tuli aihetta avustuskeräykselle kun kaksi seuran jäsentä, Lämsä ja Saaranen olivat

jo pitkään olleet sairaina. Huhtikuussa oli keräys loppuun suoritettu ja keräyksen tulos oli 188 kruunua, mihinkä johtokunta päätti pistää 12 kruunua, joten Lämsä ja Saaranen saivat 100 kruunua kumpainenkin.

Elokuussa tuli aiheeksi jo toisen kerran aloittaa avustuskeräys. Aimo Ilovaara oli työpaikkatapaturmassa katkaissut kätensä, se oli mennyt täysin poikki, muistaakseni kyynärpäähän alapuolelta. Lokakuussa oli keräys loppuun suoritettu. Keräyksen tulos oli 1 100 kruunua.

Huoneisto seuralle

Seuralla oli kova tarve saada oma huoneisto, missä voitaisiin harjoittaa erilaista toimintaa. Vuonna 1964 oli Finspångissa suuri pula asunnoista ja muista huoneistoista. Asiassa käännettiin luonnollisesti Stal-Lavalin puoleen, mutta ilman minkäänlaista tulosta.

Huoneen hankinnasta ei niin vain luovuttu, käännettiin uudelleen Stal-Lavalin puoleen, nyt ei vain ollut kysymys huoneen saamisesta, nyt oltiin valmiita maksamaan kohtuullinen vuokra, joka toki ei saanut ylittää 15 kruunua kuukaudessa. Tämä päätös tehtiin johtokunnan lokakuun kokouksessa.

Marraskuussa todettiin että asia polki paikoillaan, mitään ei ollut tapahtunut. Sen johdosta sain uudelleen tehtäväksi kääntyä Stal-Lavalin puoleen. Nyt otin yhteyden Stal-Lavalin henkilökunnan päällikköön Hugo Andersoniin ja hän lupasi ottaa selvää asiasta. Huoneistoa ei kaikesta huolimatta oltu saatu ja niinpä kesäkuussa 1965 päätettiin lähettää kirjelmät Stal-Lavalille ja Metallverkenille, jos nämä yhteisvoimin voisivat järjestää jonkinlaisen huoneiston seuralle.

Mutta ei nytkään päästy huoneistoasiassa minkäänlaisiin tuloksiin. Syyskuun johtokunnan kokouksessa annettiin minulle tehtäväksi vielä kerran käydä Hugo Anderssonin puheilla. Hieman myöhemmin saatiin tietää että Stal-Laval oli luvannut huoneiston seuralle ja että myös Metallverken oli osallistunut huoneiston hankintaan.

Lokakuussa kävi selville että seuralle on varattu kerhohuone Vårdshusetistä, missä oli monenlaisia huoneita yhdistyksien käyttöön. Me pääsimme ”hienoon” seuraan, samassa talossa toimivat myös Lions- ja Rotaryklubit. Seura sai käyttöönsä kaksi iltaa viikossa, joista keskiviikot varattiin naisille ja perjantait miehille.

Oliko seura joutunut luopumaan Vårdshusetin huoneistosta, vai oltiinko hankikimassa suurempia tiloja, se ei enää ole jäänyt muistiin. Mutta joka tapauksessa seura sai lokakuussa 1966 tarjouksen Vallonvägen 10:ssä olevasta huoneistosta, luultavasti se oli kauppalan omistamassa talossa. Sitä lähtivät katsomaan Juhani Mäkinen, Tyyne Ahonen ja Bjarne Bäcklund. He saivat täydet valtuudet hyväksyä huoneiston jos he katsoivat sen hyväksi seuran toimintaa silmälläpitäen. Valtuutetut eivät kuitenkaan olleet tyytyväisiä huoneistoon koska tarjous hylättiin.

Mutta jo joulukuun kokouksessa ilmoitti puheenjohtaja että kauppalalla aikoo ostaa erään rakennuksen Sjöviksvägenin vierustalta, joka sitten voidaan vuokrata seuralle kerhohuoneistoksi. Mutta tämäkin jäi vain pelkäksi ajatukseksi, elikä siitä ei tullut sen enempää.

Johtokunnan tammikuun kokoukseen 1967 oli kauppalan rakennuslautakunnalta saapunut kirje joka kosketteli seuran jo kauan etsimää huoneistoa, missä voitaisiin järjestää monta eri toimintamuotoa. Sihteeri Bäcklund ei ollut mikään kynämies, eikä pöytäkirjasta ilmennyt tarkemmin mitä rakennuslautakunta oli kirjoittanut. Mutta jo helmikuussa kuultiin että kauppalalla oli luvannut seuralle huoneiston kahden kuukauden sisällä.

Huhtikuussa kävi ilmi että kauppalalla tarjosi Lotorpissa sijaitsevaa Ålengsgårdenia seuran vuokrattavaksi. Rakennus oli Fiskeby-yhtiön entinen asuinrakennus yhtiön metsätyömiehille. Rakennus sijaitsi hieman ennen Lotorpiä joen toisella puolella, jonne joen yli johti silta, jota myös käyttivät lähellä sijaitsevan maatilan lehmät. Paikka ei siis ollut aivan täysin sopiva kerhotaloksi. Asiaa kuitenkin puitiin, oli niitä jotka heti olivat vastustaneet rakennuksen vuokraamista ja niitä jotka hieman tarkemmin halusivat perehtyä asiaan. Johtokunnassa päätettiin äänin 3-2 lähettää kirje kauppalan nuorisolautakunnalle, tiedustellen kuinka paljon kauppalalla antaa vuokra-avustusta ja kuinka paljon kauppalalla myöntää korjauskustannuksiin. Mutta asia raukesi melkein heti alkuunsa ja niinpä Ålengsgårdenia ei vuokrattu, syynä tähän olivat suuret korjauskustannukset, syrjäinen sijainti ja silta jossa silloin tällöin oltaisiin oltu vastakkain 30-40 lehmän kanssa.

Marraskuussa tuli taas uusi tieto huoneistosta, olin saanut tietää että Metallverken ehkä luovuttaa yhden omistamansa huoneiston seuran käyttöön, mutta tämän jälkeen ei asiasta kuulunut yhtään mitään, mikä tuntui hieman merkilliseltä. Ehkä tämä asiasta ilmoittanut oli jollakin tapaa käsittänyt asiat väärin.

Mutta tammikuussa vuonna 1968 olivat toiveet täyttyneet, vakituinen huoneisto oli saatu, osoite oli De Wijks väg 13. Vuokraajana oli HSB, mutta talon omisti kauppalan alaisuudessa toimiva Vallonbygden. Huoneisto oli melko tilava, sopiva kerhotoiminnoille ja kokouksille. Ensimmäiseksi oli sinne ostettava huonekalut, jotka maksoivat 1 700 kruunua, tämän jälkeen keittolevy ja jääkaappi. Irtain omaisuus päätettiin vakuuttaa 5 000 kruunusta, siihen sisältyivät murto- ja palovakuutus.

Viikon eri päivät järjestettiin johtokunnan ja eri jaostojen ja toimikuntien käyttöön. Päivä joka jäi vapaaksi päätettiin vuokrata silloin tällöin sitä haluavien käyttöön. Ensimmäisiä vuokraajia olivat ABF ja Keila/Kägel-seura Sisu. Vuokraksi päivää kohti

määrättiin 10 kruunua.

Johtokunnan maaliskuun kokouksessa todettiin että huoneiston vakuutus on voimassa, mutta ei muis-tettu kuinka suuri se on. Päätettiin nostaa vakuutus 4 000 kruunuun, jos se on tämän summan alle. Tuntuu kuitenkin siltä että johtokunnan ote toiminnasta oli jollakin tapaa herpaantunut, ei muistettu että irtaimisto oli vakuutettu 5 000 kruunusta, kuka tämän vakuutuksen sitten oli tehnyt, sitä ei mainita pöytäkirjoissa.

Samassa kokouksessa tehtiin myös yksi merkillinen päätös, kerhohuoneelle päätettiin ostaa kahden litran kahvipannu, ostoksesta vastaa puheenjohtaja Bjarne Bäcklund, mutta suodattimen siihen ostaa rahastonhoitaja Tyyne Ahonen. Nämä tehtävät olisivat käyneet myös yhdeltä henkilöltä, miksi siihen tarvittiin kaksi eri henkilöä, se saa jäädä arvoitukseksi. Samalla myös todettiin ettei ABF ollut maksanut vuokraa huoneistosta, tässä täytyi myös olla jotakin hämärää, oliko ABF saanut sen käsityksen että huoneisto oli ilmainen heidän käytössään?

Hyväntekeväisyyskeräys

Syksyllä vuonna 1963 osallistui seura Apu-lehden aloittamaan hyväntekeväisyyskeräykseen. Kohteena oli yksi kunta Pohjois-Karjalassa, missä ihmiset siihen aikaan elivät suuressa puutteessa. Keräyksen tuloksena lähetettiin pari kolme pakettia vaatteita, joita oli saatu niin suomalaisilta kuin ruotsalaisiltakin.

Lokakuussa 1965 päätettiin uudelleen osallistua hyväntekeväisyyteen, nyt päätettiin lähettää paketit kahdelle perheelle Pohjois-Suomeen, Honkaselle ja Hiltuselle, joihin laitettiin kaikenlaisia elintarvik-keita. Keräys tuotti 104,55 kruunua, joka riitti mainiosti elintarvikkeiden ostoon. Mistä seura oli saanut tietoon näiden perheiden osoitteet ei ole jäänyt mieleen. Tammikuussa 1966 luettiin kiitoskirjeet pakettien vastaanottajilta, mikä oli todistus siitä että paketit olivat menneet perille.

Seuran avustustoiminta jatkui, lokakuun johtokunnan kokouksessa 1966 päätti johtokunta että seura osallistuu Radiohjärpen-keräykseen. Siihen asetti seura pohjarahaksi 20 kruunua, muu osa kerättiin jäseniltä.

Johtokunnan kokouksessa marraskuussa 1969 päätettiin järjestää vaatekeräys Suomeen, tarkoituksena oli saada aikaan kaksi pakettia. Mihinkä nämä paketit oli osoitettu ei näy pöytäkirjasta. Ja kuinka tässä sitten kävi saadaan mahdollisesti lukea 1970-luvun historiikista.

Kirjallisuus

Suomalaiset ovat ainakin osaksi kirjoja lukevaa kansaa, Suomessa he joko ostivat kirjansa kirja-kaupoista, tai sitten lainasivat kirjastoista. Niille jotka tulivat Ruotsiin ja olivat suomenkielisiä ei kirjoja löytynyt, ei kirjakaupoista eikä kirjastoista. Parantaakseen tilannetta Finspångin suomalaisille, päätti seuran jäsenkokous 29 päivä tammikuuta 1961 ottaa yhteyden paikkakunnan kirjastoon, esittämällä että kirjasto hankkisi suomenkielistä kirjallisuutta suomalaisten luettavaksi. On luultavaa että jonkinverran suomalaista, tai suomenkielistä kirjallisuutta alkoi ilmestyä kirjaston hyllyille.

Vuonna 1965 päätettiin uudestaan kääntyä kirjaston puoleen, esittämällä että he lisäisivät suomen-kielistä kirjallisuutta. Kirjastosta tuli kirje missä kysyttiin minkälaista kirjallisuutta halutaan ja tähän päätettiin vastata että olisi suotavaa jos kirjasto hankkisi uudempaa suomalaista kirjallisuutta, tai sitten suomeksi käännettyjä teoksia muiden

maiden kirjailijoilta.

Joulukuun 1966 johtokunnan kokouksessa saivat johtokunnan jäsenet kirjan luettavakseen. Kirjan nimi oli Suomalainen Ruotsissa, niitä oli 5 kappaletta ja ne jaettiin johtokunnan jäsenten kesken. Mistä kirjat tulivat ja kuka kirjan oli kirjoittanut ei ole jäänyt muistiin.

Vuonna 1969 oli Kauppalan sosiaalilautakunta päättänyt jakaa erityisen kirjan, muun muassa suomalaisille, missä selvitetään sosiaalisia etuja Ruotsissa ja paikkakunnalla. Kirja päätettiin johtokunnan elokuun kokouksessa 1969 tilata seuran jäsenille, sekä ilmoittaa siitä seuran ilmoitustauluilla niille jotka eivät olleet seuran jäseniä.

Esko Kivikoski kävi Finspångissa

Loppukeväästä 1965 vieraili suomalainen Tv:estä tunnettu tietomies Esko Kivikoski Finspångissa. Tänne hänet oli kutsunut paikallinen Lions Klub, juuri silloin oli vanhalla urheilukentällä jonkinlainen juhla- ja huvitilaisuus. Seuralle lähetettiin kutsu tulla kahden edustajan kanssa toivottamaan Esko Kivikoski tervetulleeksi Finspångiin. Menin sinne silloisen seuran sihteerin Hilka Taskisen kanssa. Ennen tätä tilaisuutta oli seura jäsenistön keskuudessa järjestänyt lahjakeräyksen, lahjan jonka sitten ojensin Esko Kivikoskelle. Illalla pääsin sitten vielä illalliselle erääseen yksityiskotiin. Kivikosken haimme Hotell De Geeristä, muistan että hajusta päätellen oli Kivikoski ottanut pari kolme ryyppyä hotellissa.

Koripalloa

Porin Lyseo oli saapumassa Finspångiin pelatakseen ottelun koripallossa Finspångin vastaavaa yhdistelmää vastaan. Tästä sai seura tiedon helmikuussa 1967. Päätettiin että ennen ottelua lausuu seuran puheenjohtaja porilaiset tervetulleiksi Finspångiin. Jos tarvitaan tulkkia porilaisten ja finspångilaisten välillä, niin päätettiin että Jorma Mäkelä hieman niinkuin taka-alalla seuraa tilannetta ja tarpeen vaatiessa ryhtyy tulkin tehtäviin. Mainittakoon että Porin Lyseo voitti ottelun selvin numeroin.

Kouluasiat

Ensimmäistä kertaa kun seuran johtokunnassa puututtiin kouluasioihin tapahtui tammikuussa 1967. Oltiin huomattu että suomalaisten lasten suomenkielentaidossa oli hyvinkin suuria eroja. Oli lapsia jotka puhuivat hyvää suomea, joissakin tapauksissa huomattiin että kielitaito oli melko vajanaista ja pahimmassa tapauksessa lapset puhuivat sekakieltä, elikä melkein joka toinen sana useimmiten oli ruotsia. Tulin ajanmittaan huomaamaan että lapset jotka puhuivat hyvää suomea menestyivät myös erinomaisesti koulussa. Tämän vuoksi päätettiin esittää kysely suomalaislapsien vanhemmille jos he haluavat että lapsille tullaan opettamaan suomenkieltä koulussa.

Kulttuuritoiminta

Seurassa ei paljoakaan harrastettu niin sanottua kulttuuria. Mutta johtokunnan kokouksessa joulukuussa 1965 saimme tietää että Keskusliitto järjestää kuvaamataiteen kilpailut Skövdedessä 23-24 huhtikuuta 1966. Siinä sitten alettiin miettimään jos meillä on taiteilijoita seuran jäsenistössä, yhtäkkiä tuli mieleeni Juha Martikainen, Lindesbergistä Stal-Lavalille tullut minun entinen kansakoulukaverini. Hän ei maalannut vaan piirsi, enimmäkseen sellaista nykyaikaista taidetta mistä minä en oikein pitänyt. Mutta siitä

huoli-matta päätimme kysyä jos hän haluaa osallistua kilpailuun. Minulla ei ole muistissa jos hän halusi osallis-tua tai ei, ja jos hän osallistui kilpailuun, niin kuinka hän siellä pärjäsi.

Vuonna 1967 oli jälleen kulttuurikilpailut Skövdedessä, ne järjestettiin 23-24 päivä huhtikuuta ja sinne päätettiin lähettää Erkki Eklund. Kuka tämä Erkki oli, siitä ei minulla ole harmaintakaan muistoa, eikä myöskään mikä hänen lajinsa oli näissä kilpailuissa. Seuran tarkkailijoiksi sinne päätettiin lähettää Martti ja Tyyne Ahonen. Kuinka sitten Erkki menestyi, siitä ei ole tietoa.

Jotta saataisiin jonkinlainen konsertti järjestettyä Finspångissa päätti johtokunta syyskuussa 1966 lähettää kyselyn harmonikka taiteilija Veikko Ahvenaiselle jos hänellä olisi mahdollisuus lähitulevaisuu-nessa tulla konsertoimaan Finspångiin. Mutta joulukuussa lähetti Ahvenainen kirjeen missä hän ilmoitti ettei juuri nyt sairautensa takia voi tulla Finspångiin. Huvitoimikunnalle annettiin tehtäväksi järjestää konsertti jossakin myöhemmässä vaiheessa.

Myös tanssikoulu tuli tapetille, kun tanssikoulu Holmén lähetti kirjeen missä kysyttiin jos seuralla on kiinnostusta järjestää erityinen tanssikoulu heidän nimissään. Lokakuussa 1966 vastasi johtokunta kirjeeseen ilmoittaen ettei Finspångissa ole erityistä kiinnostusta tanssikouluun.

Veikko Ahvenaisesta puheen ollen, päätti johtokunta tammikuun kokouksessaan 1967 ettei mitään Veikko Ahvenaisen konserttia tulla järjestämään Finspångissa. Hänellä oli aina ollut paljon niin kutsut-tuja tekosyitä konsertin peruuttamiseen, että lopulta hänen vehkeilynsä kyllästyttiin. Sen sijaan kante- letaiteilija Ulla Katajavuori oli esiintynyt Finspångissa, se tapahtui joskus tammi tai helmikuussa 1967. Kuinka paljon hän oli vetänyt yleisöä, siitä ei ole tietoa, mutta joka tapauksessa hän sai haluamansa maksun esiintymisestään.

Kunniakirjat

Jotta seurassa ansioituneita jäseniä muistettaisiin päätti johtokunta vuoden 1966 joulukuun kokouk-nessa hankkia 50 kappaletta kunniakirjoja.

Kurssitoiminta

Keväällä 1964 alettiin johtokunnassa keskustella suomalaisten ruotsinkielen taidosta, se ei ollut kehuttavaa, mutta olihan suomalaiset vasta hiljakkoin alkaneet tulla Ruotsiin ja Finspångiin. Päätettiin että ruotsinkielen kurssit järjestettäisiin syksyllä, jos saadaan tarpeellinen määrä osanottajia. Laskettiin että kurssimaksuksi tulee noin 12-15 kruunua osanottajaa kohden. Kurssista päätettiin hyvissä ajoin ilmoittaa jäsenille. Marraskuussa saatiin sitten tietää että kurssit ovat alkaneet.

Joulukuun johtokunnan kokouksessa 1965 käsiteltiin asiaa joka koski Keskusliiton järjestämää järjestötoimitsija kurssia. Johtokunta katsoi ettei se ole tarpeellista, kaikkihan olivat jo kokeneita järjestömiehiä tai naisia?

Elokuussa 1967 käsitteli johtokunta kirjeen joka oli tullut ABF:ltä. He pyysivät seuran apua hank-kimaan osanottajia ABF:n ruotsinkielen kurssille, ”Svenska till Er”. Johtokunta päätti auttaa asiassa mahdollisuuksiensa mukaan.

Keskusliitolta oli helmikuussa 1968 tullut kirje missä esitettiin että seurat järjestäisivät kurssit järjestötoiminnassa, kurssiaineisto tulisi liitolta jotenka se olisi heti valmiina kun kurssit aloitettaisiin. Minut valittiin kurssin ohjaajaksi, mutta muistaakseni

kurssista ei tullut mitään, kaikki johtokunnassa ja jaostoissa tuntuivat olevan täysin kouluttuja järjestömiehiä ja naisia.

Elokuussa 1969 kuultiin että Metall 97 ja ABF tulevat yhdessä järjestämään ruotsinkielen kurssit suomalaisille. He esittivät jos he voisivat vuokrata seuran huoneiston siihen tarkoitukseen. Huoneisto päätettiin vuokrata, huoneiston vuokraksi päätettiin 10 kruunua ja kerta.

Myös Konsum oli halukas järjestämään suomalaisille neuvonta- ja tiedoitustilaisuuden, tilaisuus pidettäisiin Folkets Husillä. Konsum pyysi seuran apua järjestelyissä mihinkä myös suostuttiin.

Johtokunnan syyskuun kokouksessa päätettiin esittää seuran ylimääräiselle kokoukselle että kokous myöntäisi rahavaroja Keskusliiton järjestämille yhdistystoimintakursseille käsittäen kaikki johtokunnan jäsenet. Ylimääräinen kokous hyväksyi esityksen ja niinpä lokakuun johtokunnan kokouksessa päätettiin lähettää kurseille Tukholmaan 7 johtokunnan jäsentä. Nyt oli kurssille lähtijöitä kun ne pidettiin Tukholmassa, vuonna 1968 oli määrä pitää kurssit Finspångissa, mutta kenelläkään ei silloin ollut halua osallistua kurssille.

Lahja minulle ja muille

Kun elokuun viimeisinä päivinä 1967 erosin puheenjohtajan tehtävistä ja samalla johtokunnasta, niin erolahjana sain kirjan seuralta, sen kävi minulle ojentamassa uusi puheenjohtaja Bjarne Bäcklund, rahastonhoitaja Tyyne Ahonen ja jäsenkirjuri Pirjo Mäkinen. En ollut sukua Pirjon kanssa, mutta me molemmat olimme Linnavuoresta ja käyty myös samaa yhteiskoulua.

Syksyllä 1969 ojensi seura lahjat Petter ”Pekka” Kuusiselle ja Einar Lindqvistille heidän täytettyä 50 vuotta. ”Pekka” oli yhä vielä aktiivi seuran toiminnassa, kun taas Einar kuului niihin jäseniin joka oli ollut seuran jäsen jo heti alusta pitäen.

Lehdet

Vuonna 1964 oli suomalaisia lehtiä aloitettu julkaista varsinkin Tukholman alueella, mutta tässä voin

jo heti alkuun mainita, että niistä ei tullut pitkäikäisiä. Ensimmäinen lehti joka tuli seuran käsiin oli Suomalainen Uutislehti, se todettiin kylläkin hyväksi lehdeksi, mutta sekin kuoli jo heti alkuunsa.

Tämän jälkeen ilmestyi Tukholmalainen, mutta lehdellä ei ollut tilaajia, ei Tukholmassa eikä Fins-pångissa, niinpä tämäkin lehti poistui kaikessa hiljaisuudessa markkinoilta.

Puheenjohtajana tein esityksen seuran johtokunnalle että seura ryhtyisi Suomessa ilmestyvien lehtien asiamieheksi, jolloin saataisiin hieman rahaa seuran kassaan, mutta ehdotus tyrmättiin siihen paikkaan.

Keskusliitto oli alkanut julkaista omaa lehteä Ruotsin Suomalainen ja koska se oli liiton lehti niin sen kirjeenvaihtajaksi johtokunnan toukokuun kokouksessa vuonna 1965 valittiin seuran sihteeri Hilikka Taskinen. Tehtiin myös hyvinkin merkillinen päätös, jos lehdelle löytyy tilaajia niin tilausmaksut mak-saa ensikädessä seura ja sen jälkeen peritään maksu tilaajajäseneltä.

Tammikuun 1966 johtokunnan kokouksessa kävi ilmi että taas oli ilmestynyt uusi suomenkielinen

lehti, Ruotsin Uutiset. Lehteä oli seuralle lähetetty melkoinen määrä, jotka päätettiin jakaa jäsenten kesken, mutta mitään muuta ei lehden hyväksi päätetty tehdä.

Samassa kokouksessa päätettiin ettei Keskusliiton lehteä Ruotsin Suomalaista tilata jäsenille seuran varoilla. Lehti oli tehnyt esityksen jonka mukaan seura tilaisi ja maksaisi lehden jäsenilleen ja sitten jälkikäteen ottaisi tilaushinnan takaisin jäseniltä. Jos näin olisi menetelty, niin luulen että näistä tilaus-maksuista olisi seura saanut takaisin vain pienen murto-osan, lehden sisältö ei vastannut sitä mitä metallimies halusi lukea. Tässä voidaan vain mainita että lehti julkaistiin tappiolla niin kauan kun se oli liiton omistuksessa.

1966 oli Metallverken alkanut julkaista omaa henkilökunnalle tarkoitettua lehteä, lehden nimi oli Essem. Lehti katsottiin myös seuran kannalta hyväksi ilmoituslehdeksi, jossa voitiin ilmoitella seuran asioista Metallverkenillä työskenteleville suomalaisille. Sihteeri Bäcklund lupasi kirjoittaa kyseessä olevassa lehdessä, mutta sillä edellytyksellä että seuran jaostot antavat hänelle tarpeellista tietoa kirjoitusten aiheista.

Toukokuun johtokunnan kokouksessa 1966 päätettiin tilata 5 kappaletta lehteä nimeltä Viikon Työpaikat, joista 3 kappaletta annetaan Metallverkenillä ja 2 kappaletta Stal-Lavalilla työskentelevien suomalaisten käsiin. Tarkoitus oli että lehti tulee kiertämään suomalaisten keskuudessa.

Heinäkuussa 1966 oli tullut kirje Norrköpingin Suomi-Seuralta, kirje käsitteli suomenkielisten uutisten julkaisua alueen lehdissä. Asiassa päätti johtokunta odottaa syksyyn, jolloin asia tultaisiin uudestaan ottamaan esille. Syyskuussa päätettiin sitten että puheenjohtaja ottaa yhteyden Norrköpingin Suomi-Seuraan, jolloin tullaan neuvottelemaan suomenkielisen sivun saamisesta ainakin yhteen alueen lehdistä.

Elokuussa 1966 päätti johtokunta tilata puheenjohtajalle Eskilstunassa ilmestyvän Folket-lehden vuo-den loppuun saakka. Lehdessä oli kerran viikossa julkaistu suomalainen sivu. Lehti halusi myös että seura antaisi lehdelle osoitteet kaikista seuran jäsenistä, mutta pyyntöön ei suostuttu. Seura lupautui kylläkin tarpeen vaatiessa ilmoittelemaan lehden suomenkieliselä sivulla.

Syyskuun kokouksessaan 1966 päätti johtokunta tilata Bokspedition AB:lta 100 kappaletta Suomessa ilmestyvien lehtien hinnastoja, jotka sitten tullaan jakamaan jäsenistön keskuuteen.

Vuoden 1967 lehtitoiminnasta voidaan mainita että toukokuussa tultiin siihen johtopäätökseen että seuran toiminnan tulisi paremmin näkyä lehtien sivuilla. Tästä syystä valittiin Tauno Mattsson tehtävään, mutta muistaakseni ei hänen kirjoittamisestaan tullut riviä lehtiin. Syyskuussa annettiin Tyyne Ahosen tehtäväksi hoitaa Kirjanvälitys Oy:n kautta suomalaisten lehtien tilaukset. Tämä lehtiasiamiestyö tuotti myös jonkin verran rahaa seuran kassaan, jos siinä onnistuttiin. Olin ehdottanut tätä jo aikaisemmin, mutta joka aivan uutena asiana hylättiin.

Kun olin eronnut puheenjohtajan tehtävistä ja samalla johtokunnasta, niin minut valittiin syyskuussa lehdistösihteeriksi, mutta siinä hommassa pääsin helpolla, en saanut minkäänlaisia aiheita kirjoittamiseen, en johtokunnalta enkä jaostoilta.

Seuran vuosikokouksessa 1969 valittiin seuran lehtiasiamiehiksi Petter Kuusinen ja Bjarne Bäcklund. Samoin päätettiin ettei seura ainakaan vielä ala ilmoitella toiminnastaan lehdissä, mutta todettiin että muutoin on ilmoitustoimintaa parannettava.

Johtokunnan kokouksessa lokakuussa 1969 keskusteltiin Ruotsin lehdistön kirjoituksia suomalaisista. Pöytäkirjassa ei mainita mitään keskustelun yksityiskohdista,

mutta voinen arvata sen käsitelleen lehdistön kielteistä suhtautumista suomalaisiin. Jos jokin suomalainen oli tehnyt jonkin rikoksen, niin hyvin usein otsikoitiin tapaus, ”En finne igen”. Tänä päivänä ei mikään lehti edes ajattelisi pistää otsikoksi, ”En arab igen”.

Matkoja

Seuran jäsenistä voi sanoa etteivät he olleet kovinkaan innostuneita seuramatkoihin. Yksikään suunniteltu matka ei onnistunut, jollei nyt vuonna 1961 onnistuttu kun ajateltiin järjestää matka Eskilstunaan. Pöytäkirjassa mainitaan että nyt pitäisi saada selväksi matkalle lähtijöiden lukumäärä. Päätös matkasta tehtiin 31 päivä toukokuuta, mutta loppu jäi epäselväksi, järjestettiinkö matka vai ei.

Kevättalvella 1964 keskusteltiin johtokunta matkasta Kööpenhaminaan, mutta se jäi vain keskustelu-asteelle, matka jäi toteuttamatta.

Elokuussa päätettiin yrittää uutta matkaa, mahdollisina matkakohteina olivat Tukholma, Kööpenhamina, Oslo, Eskilstuna tai Göteborg. Ensiksikin päätettiin ottaa selväksi kuinka paljon matka tulisi maksamaan näihin matkakohteisiin. Mutta nytkään ei matkaa toteutettu, syyskuun johtokunnan kokouksessa 1965 peruutettiin matka, syynä oli varmaankin heikko kiinnostus.

Siitä oli jo mennyt nelisen vuotta kun viimeksi suunniteltiin jonkin matkan järjestämistä. Nyt vuosi-kokouksessa 1969 otettiin matkailu uudelleen esille. Tuleva johtokunta sai tehtäväkseen järjestää matkan johonkin vielä tuntemattomaan kohteeseen.

Asia kuitenkin venyi johtokunnassa ja vasta syyskuun johtokunnan kokouksessa päätettiin ehdottaa ylimääräiselle kokoukselle että matka tehtäisiin Kolmårdenin eläintarhaan. Mutta ylimääräinen kokous oli hieman eri mieltä matkan kohteesta, esitettiin että matka tehtäisiin Vadstenaan, missä voitaisiin katsella vanhaa luostaria ja linnaa. Mutta päätettiin kuitenkin ottaa lähemmin selkoa siitä mihin jäsenet haluaisivat tehdä retken. Lokakuun johtokunnan kokouksessa kuultiin että matka siirretään myöhäisempään ajankohtaan, lähtijöitä ei ollut ilmoittautunut riittävästi. Voidaan vain todeta että seura 1960-luvulla epäonnistui täydellisesti matkojen suhteen.

Sauna

Saunan hankkimisesta alettiin keskustella vuonna 1963, ajatuksen takana oli Unto Peltoniemi. Mutta hanke jäi toteuttamatta, ehkä juuri sen vuoksi että Peltoniemi sairastui syöpään. Hän poistui keskuudestamme vuonna 1964, hänen vaimonsa Airi asuu yhä Finspångissa.

Veroilmoitusten täyttö

Vuoden 1967 alussa olin neuvotellut Stal-Lavalin kanssa jos seura saa Stal-Lavalilta jossakin huoneis-tossa järjestää veroilmoitusten täyttämisen. Pyyntöön tuli myönteinen vastaus ja jos en nyt aivan väärin muista niin paikkana oli Stal-Lavalin ruokala. Veroilmoitusten täyttäminen tapahtui 5 päivä helmikuuta, alkaen kello 9.00. Veroilmoituksissa avustivat Erik Wedin ja Per-Erik Wuopio, tornionjokilaaksolainen joka siihen aikaan työskenteli sorvarina Stal-Lavalilla. Tästä lähtien oli veroilmoitusten täyttö joka-vuotinen tapahtuma.

Ystävyyskunta

Oli herännyt ajatus että kauppalalle olisi saatava Suomesta ystävyyskunta. Tämän johdosta päätti johtokunta joulukuussa 1966 tehdä esityksen kauppalalle. Mutta asia jäi lepäämään, kauppa ei pitänyt asiasta sen suurempaa kiirettä.

Juhlat, illanvietot, tanssit ja elokuvat

Joulujuhlat

Seuran ensimmäiset pikkujoulut vietettiin vuonna 1960, mutta missä ne vietettiin ei mainita pöytä-kirjassa. Jos pikkujoulua vietettiin vuonna 1961, niin siitä ei kylläkään ole minkäänlaisia mainintoja pöytäkirjoissa, ja se sama koskee myös vuotta 1962.

Mutta vuonna 1963 aloitettiin pikkujoulujuhlien vietto, päivällä oli lasten ja illalla aikuisten pikkujoulu. Illalla tilaisuus oli ilmainen jäsenille, mutta ne jotka eivät olleet jäseniä joutuivat maksamaan sisään-pääsymaksun. Ensimmäisinä vuosina pidettiin pikkujoulut Folkets Parkilla, mutta kun rakennus joskus 1960-luvun toisella vuosipuoliskolla tuhoutui tulipalossa, niin juhlat siirrettiin Folkets Husiin.

Näistä pikkujouluista on minulla mielessä eräs hieman hauskahko tapaus. Olin ovelta myymässä lip-puja niille jotka eivät olleet seuran jäseniä, edessäni oli tietysti myös jäsenluettelo. Sisään astui sorvari Reino Sinkkonen vaimoineen, jaha, tänään on ilmainen sisään-pääsy tokaisi Sinkkonen. Niin on vastasin siihen, mutta vaimosi täytyy maksaa, hän ei ole seuran jäsen. Sinkkonen maksoi vaimonsa sisään-pääsymaksun ja asia oli sillä selvä. Ei kulunut pitkäkään aikaa kun eräässä johtokunnan kokouksessa huomasin että Martta rouva oli liittynyt seuran jäseneksi. ”Reska” oli hyvin tarkka rahoistaan, sisään-pääsymaksu oli nimittäin kruunun tai pari suurempi kuin seuran jäsenmaksu.

Seura täytti 5 vuotta

Vuonna 1965 tuli seura täyttäneeksi 5 vuotta, toisin sanoen syksyllä. Niinpä johtokunnan helmikuun kokouksessa päätettiin että syksyllä pidetään seuran 5-vuotisjuhlat. Mutta kun tultiin syyskuuhun niin juhlasta oli luovuttu, nyt päätettiin että juhla pidetään samanaikaisesti jonkun seuran illanvieton yhteydessä. Lokakuun kokouksessaan keskusteli johtokunta uudestaan 5-vuotisjuhlasta, mutta nyt teki Tauno Ruini, joka hoiti seuran elokuvatoimintaa, esityksen että juhlan sijasta järjestetään jäsenille ilmainen elokuvaesitys. Johtokunta hyväksyi Ruinin esityksen, jotenka seuran 5-vuotisjuhlaa ei pidetty.

Itsenäisyyspäivä

Vuonna 1966 heräsi johtokunnan kokouksessa lokakuussa ajatus että seuran tulisi järjestää Itsenäisyyspäivän tilaisuus 6. päivä joulukuuta. Tehtävä annettiin luonnollisesti Huvitoimikunnalle joka sitten 3. päivä joulukuuta ilmoitti johtokunnalle että kaikki oli selvää, jotenka Itsenäisyyspäivän vietto voidaan pitää suunnitelmien mukaan.

Tämän jälkeen oli tällä rintamalla hiljaista, ainakin johtokunnan pöytäkirjojen mukaan, mutta johtokunnan marraskuun kokouksessa vuonna 1969 ilmoitettiin että Itsenäisyyspäivän kahvit tarjoillaan entiseen tapaan, elikkä Itsenäisyyspäivän kahvit oli tarjoiltu myös vuosina 1967 ja 1968.

Äitienpäivät

Ensimmäistä kertaa kun äitienpäivän vietosta mainitaan pöytäkirjoissa on vuodelta 1968. Silloin pidettiin äitienpäivän kahvitilaisuus toukokuun toisena sunnuntaina. Pitopaikkana oli seuran uusi kerho-huone De Wijks väg 13:ssa. Mitään muuta merkintää äitienpäivistä ei löydy, ei ainakaan johtokunnan pöytäkirjoista, mutta voi olla että äitienpäiviä vietettiin kaikessa hiljaisuudessa Naisjaoston toimesta.

Illanvietot ja tanssit

Seuran toiminnassa olivat rahaa tuovat illanvietot ja tanssit yksi seuran päätoiminnoista. Ilman niitä ei seuran toiminnasta olisi tullut yhtään mitään, jäsenmaksutulot eivät olisi riittäneet minkäänlaisen toimin-tamuodon aloittamiseen, tai ylläpitämiseen ja lisäksi ne olivat surkean pienet. Mitkään tanssit tai illan-vietot eivät koko 1960-luvulla menneet tappiolla ja niiden avulla myös seuran toiminta kasvoi.

Illanviettoja ja tansseja pidettiin hyvin monessa paikkaa, ensimmäisinä vuosina Folkets Parkilla, niinä aikoina kun Folkets Park oli suljettuna, toisin sanoen syksystä kevättalveen. Kun sitten tämä rakennus joskus 1960-luvun loppupuolella tuhoutui tulipalossa niin toiminta siirrettiin Folkets Husiin. Keväällä ja kesällä pidettiin myös tansseja Östermalms-Klubilla, Lotorpin Hotellissa ja Doverstorpissa eräässä entisessä kappelissa Doverstorp ja Mo Gårdin välimailla.

Seuralla oli parit yhteiset tanssit myös Norrlands Gilletin kanssa, tämä oli hyvin löysä yhdistys ilman johtokuntaa ja sääntöjä. Jonas Lindström, eräs Jämtlandista lähtöisin oleva mies kertoi minulle että yhdistys perustettiin kaikessa hiljaisuudessa ja se myös lopetettiin kaikessa hiljaisuudessa.

Seuran tanssit sujuivat yleensä hyvin, minkäänlaisia suurempia rähinöitä ei syntynyt, seuralla oli hyvät järjestysmiehet. Oli kuitenkin niitä jotka aina yrittivät saada tappelun aikaan, muun muassa Bergströmin veljekset. Heitä oli kolme ja olivat kotoisin Pohjois-Ruotsista. Erään kerran kun meillä oli tanssit Folkets Husissä seisoin aulassa ja pidin silmällä juuri näitä Bergströmin veljeksiä jotka seisoiivat ulkona rappu-silla, heidät oli juuri heitetty ulos. Eräs Isaksson niminen pohjoisruotsalainen meni ulos haukaamaan hieman raitista ilmaa ja hän joutui heti veljesten tönittäväksi.

Isaksson oli rauhallinen kaveri, ei ollut suuren suuri, mutta hyvin tanakka. Lopulta hän pamautti yhtä veljestä leukaan, niin että tämä makasi selällään rappusilla. Poliisit niin kuin aina, kyttäsivät suomalais-en tansseja, nytkin he olivat noin kymmenen metrin päässä, istuen autossaan. He ajoivat auton rappujen eteen ja ottivat Isakssonin autoon ja lähtivät ajamaan poliisiasemaa kohti.

Mielestäni tämä meni jo liian pitkälle ja lähdin kävelemään kohti poliisiasemaa. Sisään tullessani istui Isaksson eräässä tuolissa ja oli hyvin surkean näköinen. Sanoin siellä olevalle poliisipäällikölle että te otitte väärän kaverin, teidän olisi pitänyt ottaa Bergströmin veljekset eikä Isakssonia. Siinä sitten rauhal-lisesti keskusteltiin ja tultiin siihen lopputulokseen että Isaksson sai lähteä minun mukanani takaisin tansseihin.

Meillä oli myös yksi erittäin tehokas järjestysmies nimeltään Jäminki, hän työskenteli Stal-Lavalilla porarina. Hän oli ehkä hieman alle kaksi metriä pitkä ja tanakka mies. Hän kun otti kiinni niin siinä pysyi kaveri kuin kaveri. Erään kerran hän heitti ulos kaksi kaveria samalla kertaa, niitä hän piti niskasta kiinni ja vei heitä ylös rappusia. Kaverit yrittivät pistää hanttiin, mutta mikään ei auttanut, he olivat kuin sätkyukkoja Jämingin käsissä.

Muistan vielä yhden tapauksen Folkets Parkilta, rakennuksen edessä missä tansseja

pidettiin oli pyöreä kivistä tehty vesiallas, joka joskus oli tarkoitettu jonkinnäköiseksi koristeeksi, mutta nyt se oli surkeassa kunnossa ja täynnä vettä. Sinä iltana oli muun muassa Reijo Mikkonen vahtina, hän oli painija, mutta kuului niihin kevyempiin sarjoihin, jotenka hän ei kooltaan ollut suuren suuri. Tansseihin oli tullut eräs suurehko kaveri joka alkoi hännätä Mikkosta, mutta kun oltiin sisällä niin Mikkonen antoi kaverin olla. Olin mennyr ulos ja hetken päästä sinne ilmestyi myös Mikkonen ja tietysti tämä kaveri perässä.

Hän alkoi tuuppia Mikkosta, mutta sitä hänen ei olisi pitänyt tehdä. Mikkonen otti hänestä kunnan painiotteen ja hetken päästä makasi tämä kaveri selällään vesialtaassa, musta puku päällään. Kun hän sitten kömpi ylös altaasta, niin kysyin jos hänellä oli päällysvaatteita ja kun hänellä niitä ei ollut, niin sanoin hänelle että se on parasta että lähdet kuivattelemaan vaatteita. Häntä ei enää sen jälkeen nähty seuran tansseissa.

Yksissä tansseissa ennen vuosikokousta 1963 oli järjestetty myös viinatarjoilu, se otettiin myös pu-heeliksi vuosikokouksessa. Johtokunnan jäsenet olivat ottaneet ilmaisia ryyppyjä seuran viinoista, sitä ei vuosikokouksessa voitu hyväksyä. Kokous teki tapahtuneesta seuraavanlaisen julkilausuman. ”Päätettiin ilmaista että vuosikokous paheksuu tapahtunutta, eikä tule tämänlaatuista toimintaa vastaisuudessa sietämään”. Tässä kokouksessa minut valittiin ensimmäistä kertaa seuran puheenjohtajaksi, joten olin syytön tapahtuneeseen.

Elokuvat

Uskokaa tai älkää, seuralla oli myös elokuvatoimintaa. Eräässä syyskuun johtokunnan kokouksessa 1963 keskusteltiin suomalaisten elokuvien saamiseksi Finspångiin. Siihen aikaan oli paikkakunnalla kaksi elokuvateatteria, Folkets Hus ja Östermalmsvägenin varrella vanhan uimahallin vieressä Finspångs Teater. Päätettiin ottaa yhteys kumpaankin teatteriin.

Elokuvien esitys kuitenkin venyi venymistään, mutta syyskuussa 1965 päätettiin että elokuvatoiminta aloitetaan Finspångin Teatterissa ja elokuva asiamieheksi valittiin Tauno Ruini, Linnavuoresta tullut sorvari Stal-Lavalilla, hän sai myös täydet valtuudet tässä asiassa. Ruini paneutui tehtävään tarmolla, jo syyskuun lopulla hänellä oli esitys tulevista elokuvista. Ensimmäisellä sijalla oli Pinsiön Parooni, toisella Pojat ja kolmannella Evakko. Elokuvat menivät kuitenkin tappiolla, mutta johtokunta päätti joulukuun kokouksessa että siitä huolimatta toimintaa jatketaan.

Maaliskuussa 1966 kuultiin että viimeksi esitetty elokuvaesitys oli mennyt kohtalaisella voitolla. Mutta joulukuussa saatiin kuulla että elokuvaesitykset menivät tappiolla. Nyt päätettiin rajoittaa elokuva-esityksiä ja anoa samalla kauppalalta vapautusta vuokran maksusta.

Seuran vuosikokouksessa 1967 tekivät jäsenet esityksen jonka mukaan kevätaikana ei näytettäisi elokuvia, kiinnostus niihin oli aivan liian pieni. Näytöksiä voidaan uudelleen järjestää syksyn aikana. Mutta kun syksy tuli niin elokuvia ei enään näytetty, se loppui siihen. Tai ainakin niin luultiin.

Marraskuussa 1969 johtokunnan kokouksessa teki ”Pekka” Kuusinen esityksen, eikö seuralla ole mahdollisuutta järjestää suomalaisia elokuvia, koska paikkakunnalle on muuttanut uusia suomalaisia. Johtokunta päätti joulukuun kokouksessaan että 11 päivä tammikuuta 1970 esitetään elokuva Pähkä-hullu suomalainen, tai sitten toisena vaihtoehtona Noin seitsemän veljestä.

Nyt oli tarkoitus siirtyä kaitafilmiin esittämiseen, ajatus tuotiin julki syyskuussa 1969, seuralla oli jokin henkilö joka osasi käyttää kaitafilmiä. Säästöpankin talossa oli huoneisto 50 hengelle, missä voi näyttää kaitafilmejä. Mutta jos tästä tuli sitä mitä ajateltiin, niin siitä ei mainita ainakaan 1960-luvun pöytäkirjoissa.

Naistoiminta

Naistoimintaa ei koko 1960-luvulla saatu kunnolla käynnistymään. Se johtui suurimmaksi osaksi siitä, ettei paikkakunnalla ollut vetäjiä jotka olisivat tarttuneet asioihin sillä tarmolla mitä siihen tarvittiin. Jo seuran perustavassa kokouksessa vuonna 1960 mainittiin naistoiminnasta, silloin katsottiin tarpeelliseksi järjestää ompeluiltoja suomalaisille naisille.

Vuosi 1961 meni ilman että naisilla oli mitään toimintaa, mutta vuonna 1962 saivat naiset oman huoneiston missä järjestettiin ompeluiltoja. Johtokunta oli myös antanut naisille tehtäväksi viihdyttää lapsia pelikentällä, missä muun muassa pelattiin pesäpalloa, kentällä jossa tänään on Siemensin teol-lisuushalli sekä pysäköintipaikat. ”Pekka” Kuusinen oli lupautunut tekemään lapsille välineet renkaan-heittoa varten. Kuinka tässä sitten onnistuttiin jäänee hämärän peittoon.

Vuonna 1964 tuntui naistoimintaan tulevan hieman enemmän eloa. Vuoden 1964 ensimmäisessä Naisjaoston kokouksessa valittiin puheenjohtajaksi Anja Niemi, sihteeriksi Hilikka Taskinen ja vara-puheenjohtajaksi Nanni Mikkonen. Muut jäsenet olivat L Kerajärvi, Hilikka Kuusinen ja Aune Heimonen. Naisjaosto sai myös tehtäväkseen valmistaa urheilukilpailuissa käytettävät numerolaput, naiset eivät siis olleet aivan toimettomia.

Naisten muusta toiminnasta mainittakoon tanssit, joita järjestettiin Folkets Parkilla, niissä naiset vastasivat kahvin keitosta ja tarjoilusta sekä osaksi tiskaamisesta ja siivouksesta. Huvitoimikunnalla oli aina työtä naisille, jotka he sitten tunnontarkasti suorittivat.

Vuoden 1965 vuosikokouksessa valittiin Hilikka Taskinen Naisjaoston koollekutsujaksi ja tämän jälkeen sen puheenjohtajaksi. Hilikasta olisi varmaankin tullut hyvä vetäjä jaostolle, mutta valitettavasti hän mie-hensä kanssa kesällä 1965 muutti takaisin Suomeen. Hilikan lähtö näkyi jo siinä, kun johtokunnan ko-kouksessa syyskuussa keskusteltiin Naisjaoston toiminnasta, niin saatiin vain kuulla että jaoston toiminta alkaa myöhemmin syksyllä. Toimintaa ei kuitenkaan saatu alkuun siinä muodossa kuin sen piti olla, naiset auttoivat kylläkin tansseissa, mutta ei sen enempää.

Vuosikokouksessa 1966 valittiin Naisjaoston koollekutsujaksi Nanni Mikkonen ja joka myös valittiin jaoston puheenjohtajaksi. Johtokunta ei kuitenkaan jättänyt Naisjaostoa rauhaan, elokuun kokouksessa 1966 päätti johtokunta antaa Naisjaostolle tehtäväksi järjestää vaatekeräys jouluksi Suomen lapsille. Päätettiin myös että Naisjaoston tulee huolehtia tarjoilusta seuran tansseissa, niin kuin ennenkin.

Vuoden 1967 vuosikokouksessa valittiin Naisjaoston koollekutsujaksi Pirjo Mäkinen, luultavasti hänestä tuli myös jaoston puheenjohtaja. Nyt alkoi naisjaoston toiminta hieman piristyä, jaosto näet päätti järjestää tutustumisretken Rejmyren lasitehtaalle.

Vuoden 1968 tammikuun johtokunnan kokouksessa päätettiin edelleen ottaa Naisjaosto mukaan toimintaan. Mutta toiminta tuntui koko vuoden aikana olleen hyvin hiljaista.

Kun seura vuoden 1969 alusta sai oman huoneiston, niin Naisjaostolle annettiin keskiviikko käytettä-väksi erilaisiin toimintoihin. Saman vuoden syksyllä sai Naisjaosto tehtäväkseen tarkastaa kaikki jalkapallopaidat ja tarpeen mukaan korjata ne jotka olivat rikkinäisiä. Naisille riitti aina kaikennäköisiä sivuhommia.

Samana vuoden vuosikokouksessa valittiin Marja-Liisa Sandholm Naisjaoston koollekutsujaksi. Mutta hän ei saanut Naisjaostoa koolle, niinpä hän seuran ylimääräisessä kokouksessa syyskuussa ilmoitti eroa-vansa tehtävästä. Syyksi hän mainitsi ettei hän saanut naisia liikkeelle, joten hän katsoi parhaaksi luovut-taa tehtävän jollekin toiselle. Tämä kuvaa hyvin sitä mikä oli naistoiminnan heikkoja puolia, ensinnäkin pula hyvästä vetäjästä ja toiseksi ettei seuran naisilla ollut kiinnostusta itsenäiseen toimintaan, he kyllä avustivat silloin kun sitä heiltä pyydettiin, mutta siinä oli sitten kaikki.

Reijo Mikkonen esitti että naistoimintaan olisi saatava uusia kasvoja ja kokous päätti tässä asiassa tehostaa ilmoitustoimintaa. Uudeksi jaoston koollekutsujaksi valittiin Anja Jäminki.

Siitä huolimatta ettei naiset saaneet aikaan mitään pysyvää itsenäistä toimintaa, niin heidän panostaan seuran toiminnassa ei voida aliarvioida, he olivat aina mukana yhdessä jos toisessakin toiminnassa, heitä tarvittiin. Eikä siinä vielä ollut kaikki, Anja Niemelle annettiin tehtäväksi pestä seuran lentopallopaidat, seura lupautui kuitenkin huolehtia pesuaineen ostosta.

Nuorisotoiminta

Tässä alussa voitane mainita ettei nuorisotoiminta oikeastaan koskaan päässyt kunnan alkuun. Vuosi-kymmenen alussa ei varsinaisia nuoria ollut kuin muutama, toisin sanoen 13 vuodesta ylöspäin. Suurin osa oli siis lapsia, joille kyllä yritettiin järjestää jonkinlaista toimintaa, esimerkiksi pelikentällä Öster-malmsvägenin varrella, siitä vastasivat pääasiassa seuran naiset. Mikä koski lasten ja nuorten urheilu-toimintaa niin siitä vastasi seuran Urheilujaosto.

Ensimmäistä kertaa kun nuorisotoiminnasta mainitaan erikseen pöytäkirjoissa oli huhtikuussa vuonna 1966, tällöin oli saapunut kirje Keskusliitosta missä ilmoitettiin että erityinen nuoriso-ohjaajakurssi tullaan järjestämään Mikkeliissä 20-23 päivä heinäkuuta. Sinne päätettiin lähettää Jorma Mäkelä, siihen aikaan hieman yli 20 vuotias nuorimies. Ehtona oli kuitenkin se jos hänen kesälomansa Stal-Lavalilla sattuu juuri tälle ajankohdalle. Jorma lähetettiin syksyllä myös toiselle nuoriso-ohjaaja kurssille, joka pidettiin Ruotsissa.

Keskusliitto oli päättänyt järjestää kesäleirin 9-11 vuotiaille suomalaislapsille. Leiripaikka sijaitsi jossakin Borlängenin ja Falunin välimailla. Leirille lähetettiin lapsia niin paljon että heidän kuljettami-seen tarvittiin kaksi henkilöautoa. Lapsia leireille lähetettiin sitten koko 1960-luvun ajan.

Vuonna 1966 päätettiin rekisteröidä kaikki 6-16 vuotiaat seuran jäsenten lapset seuran jäsenkortistoon. Tämän kaiken takana oli mahdollisesti perustettava Nuorisojaosto, joka kuitenkin jäi vain ajatukseksi.

Vuonna 1967 talvella päätti johtokunta että nuorisotoiminta alistetaan Urheilujaostolle. Mutta jo johto-kunnan huhtikuun kokouksessa päätettiin lähettää Jorma Mäkelä Örebrossa 22-23 päivä huhtikuuta pidettäville Keskusliiton nuoriso-ohjaaja kursille.

Kesäkuussa ilmoitti Jorma että hän aikoo kutsua koolle kokouksen missä tultaisiin perustamaan Nuorisajaosto. Jaosto ehkä perustettiin koska johtokunta tammikuussa 1968 päätti että Nuorisajaosto otetaan mukaan toimintaan.

Maaliskuussa alkoi johtokunta hakea ensikaudeksi voimistelusalua nuorille, jos sali saadaan niin tyttöjen ohjaajaksi tulee Else-May Kivivirta ja poikien Claus Kivivirta.

Toukokuussa kävi ilmi että Nuorisajaoston puheenjohtajaksi oli valittu Claus Kivivirta, sihteeriksi Raimo Niemi ja rahastonhoitajaksi Tyyne Ahonen.

- Elokuun kokouksessa päätti johtokunta että rahallista apua kauppalaalta tullaan erikseen anomaan juuri nuorisotoimintaa varten. Elokuun YTR:n kokoukseen joka pidetään Finspångissa yritetään saada Lasse Larsson pitämään esitelmä nuorisotoiminnan yhteydessä saatavista avustuksista.
- Nuorisajaoston vuosikertomuksesta vuodelta 1968 ilmenee että keväällä aloitettiin järjestää pojille jalkapalloharjoituksia, osanotto oli yllättävän suuri. Harjoituksissa kävi noin 25 poikaa jotka jaettiin kahteen ryhmään, nuorempiin ja vanhempiin. Nuorempien ohjaajana toimi Claus Kivivirta ja vanhempien Taisto Korhonen. Ainoana varjopuolena oli ettei pojille pystytty järjestämään minkäänlaisia otteluita. Olihan Finspångissa poikajoukkueita vähän jokaisella ruotsalaisseuralla, mutta siihen aikaan oli ruotsalaisten kiinnostus kanssakäymiseen suomalaisten kanssa hyvin pieni, jollei sanoisi olematon.
- Vuonna 1969 oli Nuorisajaoston toiminnan alkuun saaminen hyvin heikkoa. Johtokunnan maaliskuun kokouksessa päätettiin Nuorisajaoston toiminnan aloittaminen antaa Reijo Forsströmin huoleksi. Nuoriso-ohjaaja kursseille elokuussa päätettiin lähettää Aimo Ilovaara, kurssit pidettiin Mikkelissä ja sieltä tultuaan hän mainitsi että nuorille olisi järjestettävä enemmän leiritointia. Mikä sinänsä oli hyvä asia, mutta kun ajatellaan koko vuoden toimintaa niin se oli vain yksi pieni osa toiminnasta.
- Mikään ei oikein tuntunut auttavan, nuorisotoiminta polki paikoillaan. Syyskuussa pidetyssä seuran ylimääräisessä kokouksessa keskusteltiin muun muassa nuorisotoiminnasta. Päätettiin että syksyn kuluessa tullaan nuorille järjestämään erilaisia pallopelejä sekä kerhoiltoja. Ensimmäinen nuorison kokoontuminen päätettiin järjestää 7 päivä lokakuuta. Kun seuran ylimääräisen kokouksen johtokunnan esityksestä oli puututtava asiaan, niin siitä voidaan päätellä ettei seuralla juuri sillä hetkellä ollut Nuorisajaostoa.
- Johtokunnan marraskuun kokouksessa päätettiin uudesta nuorten kokoontumisesta, joka tapahtuisi seuran kerhuhuoneella sunnuntai aamupäivällä 14 päivä joulukuuta. Kuinka siinä sitten kävi on hämärän peitossa, mutta varmaankin lokakuun kokoontuminen oli epäonnistunut.

Urheilutoiminta

Seuran perustavassa kokouksessa 13 päivä syyskuuta 1960 oli seuran toimintasuunnitelman viidentenä kohtana urheilu, eiväthän suomalaiset voineet olla ilman urheilua. Urheilusta ei mainittu sen enempää kuin että voitaisiin aloittaa pelaamaan esimerkiksi pesäpalloa. Miksi juuri pesäpalloa? Ehkä siksi että se oli Suomen kansallisurheilu, tai sitten että paikkakunnalla oli miehiä jotka Suomessa olivat pelanneet pesäpalloa. Naisista ei vielä 1960-luvun alussa voitu

puhua pesäpallonpelaajina.

Urheilujaosto

Keväällä 1962 valittiin erityinen urheilutoimikunta jonka tehtävänä oli tutkia urheilutoiminnan aloittamista seuran puitteissa. Toimikuntaan valittiin Matti Ahtila, Jorma Mäkelä, ”Piki” Karjanmaa, Heikki Airisto ja Petter ”Pekka” Kuusinen.

Keväällä 1962 tehtiin eräs hyvin eriskummallinen päätös. ”Annettiin herra Törnblomin tehtäväksi kehoittaa etupäässä Metallissa työskenteleviä ruotsalaisia nuoria osallistumaan lento- ja pesäpallo-harjoituksiin”. Tässä yhteydessä voidaan mainita että Harald Törnblom oli Svenska Metallverkenin paikallispäällikkö, joten tässä asiassa menttiin hieman liian korkealle tasolle. Kuka tiedon ”tehtävästä” vei Metallverkenille ei ole tiedossa, mutta jos sitten asia hoidettiin Metallverkenillä, niin se tapahtui jokusta pykälää alemmalla tasolla.

Keväällä 1963 joutuivat urheilijat uuden pulman eteen. Stal-Laval oli alkanut rakentaa uutta versta-hallia juuri sille kentälle missä seura pelasi pesä- ja lentopalloa. Nyt alettiin hakea uutta kentää, mutta sitä ei niinkään helposti löydetty.

Jos vuonna 1963 valittiin erityinen Urheilujaosto niin sitä ei mainita pöytäkirjoissa, mutta vuosiko-kouksessa vuonna 1964 oli jaostolle valittu koollekutsuja, joka ei kuitenkaan ollut saanut jaostoa koolle huhtikuuhun mennessä.

Vuoden 1965 vuosikokouksessa valittiin Urheilujaoston koollekutsujaksi Viljo Savilahti, FAIK:in jääkiekkjoukkueen loistava maalivahti, Pispalan Tarmon kasvatteja Tampereella.

Syyskuun johtokunnan kokouksessa kävi ilmi että Urheilujaosto oli käyttänyt määrärahasa loppuun. Urheilijat eivät koskaan eikä missään olleet oppineet käyttämään rahoja, ei silloin eikä nytkään. Heidän pelastukseksi koitui Retkeilyjaoston käyttämätön kassa 190 kruunua joka nyt voitiin antaa Urheilujaoston käyttöön.

Vuoden 1966 vuosikokouksessa valittiin Urheilujaoston koollekutsujaksi Pertti Merovuo. Maaliskuun johtokunnan kokouksessa annettiin Urheilujaostolle 100 kruunua käyttövaroiksi.

Vuonna 1967 valittiin Urheilujaoston puheenjohtajaksi Raimo Niemi, sihteeriksi Kalevi Soinio, muiksi jäseniksi valittiin Jorma Mäkelä, Veikko Vuori ja Paavo Ristola.

Syksyllä 1967 keskusteltiin johtokunta merkkien hankkimisesta seuran pelipaitoihin. Asiassa päätettiin kääntyä FAIK:in puoleen kysymällä mistä he hankkivat merkkinsä pelipaitoihin ja mihinkä hintaan.

Vuonna 1968 valittiin urheilujaoston puheenjohtajaksi Raimo Niemi, sihteeriksi Taisto Korhonen, varapuheenjohtajaksi Petter ”Pekka” Kuusinen. Jaoston vakinaisiksi jäseniksi valittiin Jorma Mäkelä, Eino Jaku ja Reino Lehtonen, varajäseniksi Erkki Rättyä ja Erkki Puikkonen.

Jalkapalloiluun huoltajaksi valittiin ”Pekka” Kuusinen, valmentajaksi Viljo Savilahti jonka apuna toimi Claus Kivivirta. Lentopalloon huoltajaksi valittiin Jorma Mäkelä ja valmentajaksi Viljo Savilahti.

Yleisurheiluun, hiihtoon ja maastajuoksuun valittiin huoltajiksi ja suunnittelijoiksi Eino Jaku ja Reino Lehtonen. Voimistelun ohjauksesta huolehtii Claus Kivivirta.

Urheilujaosto esitti oman vertytelypuvun ostamista, jonka johtokunta tammikuun kouksessa sitten hyväksyi. Päätettiin myös että seuran vertytelypuku tulee olemaan

laivastonsininen. En muista jos minä olisin nähnyt seuran veryttelypukua, mutta muistini on voinut pettää.

Vuonna 1969 valittiin urheilujaoston puheenjohtajaksi Eino Lindberg, sihteeriksi Claus Kivivirta ja varapuheenjohtajaksi Petter ”Pekka” Kuusinen. Jaoston varsinaisiksi jäseniksi valittiin Erkki Pitkänen, Taisto Korhonen, Veikko Vuori ja Reijo Forsström, varalle Reijo Mikkonen, Aimo Ilovaara ja K Kirsi.

Heinäkuun kokouksessa antoi johtokunta urheilujaostolle tehtäväksi järjestää kokous missä tultaisiin käsittelemään YTR:n urheiluasioita. Johtokunta ei kaiketi ollut tyytyväinen YTR:n urhelutoimintaan.

Johtokunnan marraskuun kokouksessa kuultiin Urheilujaoston olevan huolestunut siitä ettei nuoria saada kerhoiltoihin, nyt oli Urheilujaosto ottanut nuoret haltuunsa, kun siihen ei Nuorisajaosto pystynyt. Urheilujaosto ehdotti että jos johtokunta jollakin tapaa pystyisi ratkaisemaan pulman. Luultavaa on, jollei Urheilujaosto sitä pystynyt ratkaisemaan, niin ei johtokuntakaan siihen pystynyt.

Jalkapallo

Jalkapalloakin oli kaikessa hiljaisuudessa alettu pelata, koska se sitten aloitettiin on hieman hämärän peitossa, mutta vuoden 1965 Korpinsarjassa sijoittui seuran joukkue viidenneksi II divisioonassa.

Maaliskuun kokouksessa 1966 hyväksyi johtokunta esityksen jonka mukaan Urheilujaosto sai ostaa jalkapalloilijoille uuden jalkapallon.

Vuoden 1966 aikana osallistui seuran jalkapallojoukkue turnauksiin Oxelösundissa ja Katrineholmossa. Katrineholmia vastaan oli pelattu kaiken kaikkiaan kolme ottelua, jotka kaikki päättyivät Finspångin voittoon. Hälleforsnäsiä vastaan pelattiin kaksi ottelua, ensimmäinen ottelu päättyi Finspångin voittoon 1-0, kun taas toisessa pelattiin tasapeli 1-1.

Jalkapalloilijoille oli myös tehty kysymys jos he haluavat osallistua Östergötlandin piirisarjoihin, pela-ten VI divisioonassa, mutta vastaus oli kielteinen, he tyytyvät pelaamaan vain Korpinsarjassa. Seuran joukkue oli menestynyt hyvin Korpinsarjassa, II divisioonassa sijoittui seuran joukkue toiseksi, tämän johdosta päätti johtokunta ojentaa pelaajille seuran kunniakirjat.

Seuran vuosikokouksessa 1967 esitti jalkapallojoukkueen johtaja Viljo Savilahti että Stal-Lavalille ja Metallverkenille lähetettäisiin kirjeet missä pyydetään heitä avustamaan rahallisesti seuran jalkapallo-joukkuetta joka osallistuu Korpinsarjaan. Tuloksena näistä kirjeistä oli se että Metallverken oli päättänyt lahjoittaa 130 kruunua uusien pelipaitojen ostoa varten.

Vuonna 1967 päättivät jalkapalloilijat osallistua Keski-Ruotsin suomalaisseurojen jalkapallosarjaan. Anomuksen siitä johtokunnalle huhtikuussa teki jaoston puheenjohtaja Raimo Niemi. Johtokunta päätti suostua esitykseen mainitsemalla että seura tulee varojensa mukaan avustamaan joukkuetta. Ensimmäiseen Keski-Ruotsin jalkapallokokoukseen päätti seura lähettää Raimo Niemen ja Viljo Savilahden. Urheilujaosto oli myös valmistanut menoarvion Keski-Ruotsin sarjaan osallistumisesta. Menoja laskettiin olevan yhteensä 686,65 kruunua, muun urheilutoiminnan menot olivat laskelmien mukaan 407,50 kruunua. Siis melkein 1 100 kruunua, mikä oli siihen aikaan melkoinen meno seuralta.

Jos YTR:n, eliä Suomi-Seurojen Yhteistyö rengas Östergötlandissa ja

Södermanlandissa saa oman jalkapallosarjansa, niin seuran jalkapallojoukkue tulee pelaamaan myös siinä. Kuinka aika riittää jo kolmessa sarjassa pelaamiseen, niin siitä ei luonnollisista syistä mainita sanaakaan.

Kun johtokunta piti kokoustaan toukokuussa niin johtokunnalle oli tullut Urheilujaoston anomus saada pelata jalkapalloa myös RSKL:n sarjassa. Esittelin asian johtokunnalle, mutta heti sen perään sanoin etten tule kannattamaan esitystä, seuralla ei siihen ole varoja. Johtokunta asettui taakseni, myöskin seuran varapuheenjohtaja ja Urheilujaoston puheenjohtaja Raimo Niemi.

Kun sitten kokous päättyi, niin eteeni ilmestyi etuhuoneesta jalkapallojoukkueen johtaja Viljo Savilahti, joka huusi minulle, kuulin mitä sinä sanoit, vastasin siihen että kuulit aivan oikein, mutta seurassa on myös muutakin toimintaa kuin vain jalkapallo. Tämä oli ja on niinkuin jo aikaisemmin olen maininnut, tyypillistä urheilijoille, he ajattalevat vain urheilua eikä mitään muuta. Kuinka heidän toimintansa rahoitetaan ja kuka sen rahoittaa ei kuulu heille, he vain urheilevat.

Otteita vuoden 1967 toimintakertomuksesta. Jalkapallossa pelattiin kolme ystävyysottelua, joista Sonstörpin B-joukkuetta vastaan pelattu ottelu päättyi 1-1, siis melkoisen hyvä saavutus. Metallverkenin Pressverk voitettiin numeroin 5-3 ja Eskilstunan Suomi-Seura numeroin 5-0.

Korpin sarjassa I divisioonassa sijoittui seuran joukkue hopealle ja Cup:issa tuli voitto. Cup:in loppu-ottelussa kukistettiin Metallverkenin ELA numeroin 3-2.

Vuonna 1968 Korpinsarjan I divisioonassa sijoittui seuran joukkue kolmanneksi ja I divisioonassa missä pelattiin 7 miehisin joukkuein selviytyi seura voittajaksi. Cup-otteluissa 7 miehisin joukkuein selviytyi seuran joukkue loppuotteluun, häviten sen kuitenkin ELA:lle maalein 2-1. Kun oteltiin Fins-pångin mestaruudesta niin seuran joukkue voitti mestaruuden, loppuottelussa vastassa ollut Palokunta voitettiin maalein 3-1.

Vuonna 1969 helatorstaina oli seuran jalkapallojoukkueella mahdollisuus pelata erästä Suomesta tulevaa käsipallojoukkuetta vastaan, mistä päin Suomea tämä joukkue tuli, ei tavalliseen tapaan mainita pöytäkirjassa. Joukkue oli siis käsipallojoukkue, mutta pelasi myös jalkapalloa Suomessa TUKI:n sarjassa, eli sarjoissa jotka pelattiin eri työpaikkojen kesken.

Jalkapalloilijoille oli silloin tällöin maksettava korvausta menetetyistä työajasta. Peittääkseen näitä kulu-ja päätti jalkapalloilijat heinäkuussa että he kysyvät lupaa johtokunnalta jos he saavat järjestää arpajaiset tätä tarkoitusta varten. Johtokunta päätti tietysti hyväksyä esityksen, tulihan se siten helpottamaan seuran jo aika kireätä kassatilannetta.

YTR tulee edelleen järjestämään oman jalkapallosarjansa, seuran osalle tästä tulee menoja 230 kruunua, joihinka sisältyvät palkinnot, kenttävuokrat ja tuomarikulut.

1960-luvun päätti seuran jalkapallopelaajat loistavaan tyyliin. Korpin sarjan I Divisioonassa 11 miehisin joukkuein sijoittui seuran joukkue toiseksi saaden 13 sarjapistettä. Sarjan voitti Metallverkenin Pressverk 14 pisteellä. I Divisioonan 7 miehisin joukkuein voitti seura täydellä pistemäärällä. Seitsemän miehisten joukkueiden Cup-otteluissa putosi seuran joukkue semi-finaalissa, hävittyään Metallverkenin ELA:n joukkueelle.

YTR:n sarjassa johon otti osaa Finspångin lisäksi Oxelösund, Norrköpingin Urheiluseura ja Norrköpingin Suomi-Seura, pelattiin kaksinkertaisena sarjana. Sarjan

voitti Finspångin Suomi-Seura puh-taalla pelillä. Seuran jalkapallojoukkueen johtajana toimi Petter ”Pekka” Kuusinen.

Keilailu/Bowling

Vuonna 1969 tuli myös keilailu seuran ohjelmaan, kun olen lukenut pöytäkirjoja ja toimintakertomuksia, niin niistä ei aina heti ole selvinnyt kummastako keilailusta siinä on kysymys. Kägel on suomeksi keila ja siis kummastakin lajista voidaan käyttää nimitystä keilailu.

Lokakuussa päätti johtokunta ilmoittaa keilailun Korpinsarjaan neljä mies- ja kaksi naisjoukkuetta, osanottomaksu joukkuetta kohden on 60 kruunua jonka seura päätti maksaa. Mutta sarjamaksuista huolehtii jokainen joukkue itse.

Samassa kokouksessa ilmoitettiin että Keilahalli tulee järjestämään kurssin vasta-alkajille. Kurssista päätettiin laittaa ilmoitukset seuran ilmoitustauluille.

Urheilujaoston toimintakertomuksesta vuodelle 1969 käy ilmi että seura osallistui Keilailun alos-sarjaan neljällä mies- ja kahdella naisjoukkueella. Jokainen joukkue käsitti kaksi pelaajaa. Toiminta-kertomuksesta ei kylläkään käy selville kuinka nämä joukkueet pärjäsivät, mutta luultavasti tulokset olivat heikkoja, kun niistä ei ole mitään mainintaa.

Kägel elikkä Asfalttikeilailu

Kägel on Keski-Euroopasta lähtöisin, josta se siirtolaisten mukana vietiin Amerikkaan. Siellä se ajan-mittaan muuttui Bowlingiksi ja peli tässä uudessa muodossa tuli takaisin Eurooppaan.

Kägeliä oli Finspångissa pelattu jo monta kymmentä vuotta, mutta 1960-luvulla siitä muodostui melkoisen suuri pelimuoto Finspångissa. Tässä pelissä halusi myös Finspångin Suomi-Seura olla mukana.

Suomalaiset olivat jo jonkin aikaa harrastaneet Kägeliä koska maaliskuun kokouksessa 1968 päätti johtokunta että seurasta osallistuu mies- ja naisjoukkue Finspångs Cup keilailuun.

Kesäsarjaan osallistui seura kahdella naisjoukkueella ja kolmella miesjoukkueella. Joukkueet menes-tyivät niin hyvin että selviytyivät loppuotteluihin. Loppuottelussa vei voiton seuran miesten I joukkue. Naisten sarjassa ylti hopealle naisten I joukkue. Seuran joukkueet pääsivät myös Cup:in loppuotteluihin, missä yllättäen vei voiton miesten III joukkue, kolmanneksi tuli seuran II joukkue. Naisten sarjassa ylsi seuran I joukkue hopealle.

Kägelistä voidaan mainita että suomalaisten keskuudessa sen aloitti Suomi-Seura, mutta tämän jälkeen perustettiin Sisu niminen Kägelseura. Sisun perustaminen johtui riidoista jotka syntyivät heti alkuun. En enää itse ollut seuran johdossa, mutta muistissani ovat juuri nämä riitaisuudet. Oliko se nyt Urheilujaosto jonka piti ottaa ohjaket käsiinsä, mutta oli myös niitä jotka halusivat perustaa jaoston juuri Kägeliä varten ja tässä ei päästy yhteisymmärrykseen. Seuran puheenjohtaja Bjarne Bäcklund sekaantui myös riitaan joka ei missään tapauksessa parantanut asiaa, päin vastoin. Tästä oli seurauksena että riidan toinen puoli päätti perustaa oman Kägelseuran joka sai nimekseen Sisu.

Nämä yllä mainitut Kägelsarjat missä Suomi-Seura menestyi erinomaisesti, antoivat uutta voimaa riita-myllyyn. Suomi-Seuran joukkueissa pelasi myös Sisun jäseniä ja tätä

ei Sisun johto katsonut suopein silmin. Sisun johto ilmoitti, että he eivät enään lupaudu minkäänlaiseen yhteistoimintaan Suomi-Seuran kanssa. Mikä tähän välienkatkaisemiseen oli syynä ei ole tiedossa.

Maaliskuussa 1969 oli saatu uusi yhteys Kägelseura Sisun johdon kanssa. Heti alussa tultiin siihen johtopäätökseen että seurojen välillä oli sattunut erimielisyyksiä, jotka kuitenkin olivat voitettavissa. Käydyssä keskustelussa kävi ilmi että kummatkin osapuolet olivat sillä kannalla että Suomi-Seuraan tulisi perustaa erityinen Kägeljaosto, mutta oli vain kysymys kuinka tämä yhdistäminen käytännössä vietäisiin läpi. Tutkittiin Urheilujaoston säännöt ja tultiin siihen tulokseen että jos Kägel otetaan ohjelmaan, niin sääntöihin täytyy tehdä pieniä muutoksia.

Maaliskuun 23 päivä pidettiin yhteiskokous seuran ja Sisun välillä. Seuran edustajille oli annettu tehtäväksi esittää että Kägelseura Sisu liitettäisiin seuraan jaostona. Jaoston tulisi saada käyttää Sisu nimeä missä Sisun joukkueet saavat olla mukana, mutta kaikissa niissä sarjoissa missä Sisu-nimeä ei voida käyttää, käytettäisiin seuran ruotsinkielistä nimilyhennystä FFF.

Elokuun johtokunnan kokouksessa päätettiin Kägelkursseille Norrköpingissä 21 päivä syyskuuta lähettää seurasta edustajia. Kurssin hinta oli 35 kruunua hengeltä mihin sisältyi ruoka ja kahvi. Seuran edustajiksi valittiin Raili Patvikko, Anja Niemi, Tapani Helola ja Mauri Nurminen, varalle Hertta Bäcklund, Anja Jäminki, Bjarne Bäcklund ja Raimo Niemi. Mahdollisiin muihin kuluihin myönnettiin osanottajille 150 kruunua.

Samassa kokouksessa päätettiin maksaa seuran nimissä pelaavien sarjamaksut kesäsarjassa, joka kahdelta joukkueelta tekee 240 kruunua.

Vuosikertomuksessa vuodelle 1969 mainitaan että seuralla oli Korpinsarjassa kaksi miesjoukkuetta sekä yksi naisjoukkue, joidenka menestys oli toki heikko. Tämä ehkä johtui siitä että nyt ei ollut Sisun pelaajia mukana, vaan seura sai pelata ainoastaan niillä pelaajilla jotka olivat seuran käytössä.

Lentopallo

Lentopallo oli myöskin otettu ohjelmistoon, muun muassa oli seuralle ostettu lentopalloverkko ja lentopallo. Pelikenttä oli se sama jossa pelattiin pesäpalloa, eliä Östermalmsvägenin varrella. Vuoden 1965 lentopallosta voidaan mainita että harjoituksia oli pidetty koko vuoden, muttei minkäänlaista ottelutoimintaa.

Vuonna 1966 oli Grosvadin uusi urheilukenttä valmiina erilaisiin peleihin ja kilpailuihin. Johtokunnan kokouksessa helmikuussa päätettiin kääntyä kauppalan puoleen jos he voisivat järjestää myös kentän lentopalloilijoille. Tehtävään valittiin kolmikko Juhani Mäkinen, Reijo Mikkonen ja Pertti Merovuo. Johtokunta päätti toukokuun kokouksessa kiittää kauppala lentopallokentästä missä ei voitu pelata lentopalloa. Alustana kentässä oli karkeita sementtilaattoja, eikä hiekkaa tai nurmikkoja niin kuin toivomus oli.

Lentopalloilijat osallistuivat vuonna 1966 turnaukseen joka pidettiin Oxelösundissa, mutta kuinka seura siellä pärjäsi ei ole tiedossa.

Tammikuussa 1967 päätti seuran johtokunta ottaa yhteyden paikalliseen urheiluseura FAIK:iin, esit-tämällä että he ottaisivat lentopallon ohjelmaansa ja siinä samassa saisivat heti jo pelivalmiin joukkueen. On kuitenkin luultavaa ettei FAIK:illa ollut minkäänlaista

kiinnostusta asiaan.

Huhtikuun johtokunnan kokouksessa päätti johtokunta tehdä kyselyn kauppalalle jos he voisivat jär-jestää pelikentän lentopalloilijoille. Kesäkuussa selvitti sihteeri johtokunnalle lentopallokentän edistymistä, Bäcklund oli kyllä melko huono sihteeri, sitäkään hän ei ollut merkinnyt pöytäkirjaan kuinka pitkälle asiassa oltiin päästy. Elokuun johtokunnan kokouksessa ilmoitti puheenjohtaja että kentän olisi nyt pitänyt olla valmiina peleihin, mutta tolpat oli asetettu väärin. En nyt muista kuinka ne oli asetettu väärin, mutta joka tapauksessa ne oli väärin asetettu kun myös minä joka en pelannut lentopalloa sen huomasiin.

Mutta elokuun toisessa johtokunnan kokouksessa ilmoitti seuran väliaikainen puheenjohtaja Bjarne Bäcklund että nyt on lentopallokenttä kunnossa joten pelit voidaan aloittaa. Syyskuussa oli lentopalloilijoille ostettu kahdeksan kappaletta pelipaitoja.

Marraskuussa joutui Urhelijaosto erään pulman eteen, oli saatu tietää että seuran lentopalloilijoita pelaa myös eräessä Norrköpingiläisessä seurassa nimeltään Norrköpingin Lentopallo Klubi. Tämän johdosta oli Urhelijaosto lähettänyt kirjeen johtokunnalle missä mainitaan muun muassa että jaoston mielestä on väärin jos pelaajat pelaavat kahdessa eri seurassa samanaikaisesti. Pitkän keskustelun jälkeen päätti johtokunta että nämä pelaajat saavat myös pelata seuran joukkueessa YTR:n sarjassa. Samalla päätettiin tehdä kysely seuran lentopalloilijoille jos he tulevana vuotena haluavat pelata Öster-götlandin piirisarjan 3:ssa divisioonassa.

Vuosikertomuksesta vuodelta 1967 kävi ilmi että SMU:ta vastaan oltiin pelattu kaksi ottelua jotka molemmat päättyivät seuran voittoon. Samoin pelattiin Norrköpingin Suomi-Seuraa vastaan kaksi ystävyysottelua joissa voitot menivät tasan. Mikä tämä SMU sitten oli ei ole tietoa.

Seuran joukkue osallistui myös Oxelösundissa pelattuun lentopalloturnaukseen missä seuran joukkue sijoittui viidenneksi.

Koulujen alettua syksyllä saatiin Viggerstorpin koulun voimistelusaliksi lentopalloilijoiden käyttöön.

Vuosi 1968 muodostui kylläkin melko hiljaiseksi vuodeksi lentopallon suhteen. Harjoituksia kyllä oli, talvella pelattiin eräessä hallissa De Wiks vägenillä ja keväällä ja kesällä sunnuntaisin Grosvadissa.

Syksyllä otti Korpen lentopallon ohjelmaansa, pelit pelattiin Ekmanska koulun voimistelusalissa, missä myös seura harjoitteli, nyt oli mukaan saatu myös yksi naisjoukkue jonka ohjaajana toimi Jorma Mäkelä. Kun sarjapelit alkoivat Ekmanska koululla niin seura ilmoitti niihin yhden nais- ja kaksi miesjoukkuetta. Tennishalli saatiin myös yhdeksi seuran harjoituspaikaksi, sieltä saatiin 5 tuntia viikossa seuran harjoituksia varten.

Vuonna 1969 talvella ja keväällä olivat lentopalloilijat harjoitelleet Ekmanska koululla, mutta harjoitukset päättyivät 1 päivä toukokuuta ja nyt siirryttiin harjoittelemaan Grosvadin urheilukentälle.

Huhti- tai toukokuussa matkustivat lentopalloilijat eräeseen turnaukseen Eskilstunaan, siitä on todistuksena se kun pöytäkirjassa mainitaan että Erkki Rättyä ja Dragan Radanovic saavat hakea matka-korvaukset lentopallo-ottelua varten. Radanovic oli jugoslaavi joka otti osaa seuran lentopallotoimintaan.

Hälleforsissa 4 päivä lokakuuta järjestettävään lentopalloturnaukseen päätti seuran

johtokunta lähettää yhden joukkueen. Matkakulut maksetaan kahdelle autolle ja myös osanottomaksu. Joukkueen johtajina toimivat Jorma Mäkelä ja Dragan Radanovic.

Joulukuussa ilmoitti Jorma Mäkelä että hän oli ilmoittanut seuran lentopallojoukkueen Östergötlandin piirisarjan neljänteen divisioonaan, mikä oli hyvä edistysaskel lentopalloilussa, kun asuttiin Ruotsissa niin oli parasta pyrkiä pelaamaan myöskin ruotsalaisissa sarjoissa. YTR:n sarjassa päätettiin pelata entiseen tapaan.

1960-luku päättyi lentopalloilijoiden kohdalta melko hyvin. Korpin sarjassa tuli kaksoisvoitto, loppu-ottelu seuran ykkös- ja kakkosjoukkueiden välillä päättyi ykkösen voittoon 2-0. YTR:n sarjassa ei oikein menestytty, kuinka siinä sitten kävi ei mainita Urheilujaoston vuosikertomuksessa.

Östergötlandin IV Divisioonan pelit olivat alkaneet lupaavasti, kuinka lupaavasti, sitäkään ei mainita vuosikertomuksessa, mainitaan vain että myöskin jatkossa toivotaan hyvää menestystä. Joukkueen johtajina ovat toimineet Jorma Mäkelä ja Eino Lindberg, valmennuksesta on huolehtinut Dragan Radanovic.

Muuta urheilutoimintaa

Syksyn aikana vuonna 1963 päätettiin järjestää lenkkeilyjä seuran jäsenille ja talveksi suunniteltiin voimisteluiltojen järjestämistä, jolloin päätettiin ottaa yhteys Folkets Husin ja Folkets Parkin johtoon.

Joulukuun johtokunnan kokouksessa 1966 kuultiin että seura saa pitää voimisteluiltoja Ekmanska kou- lun voimistelusalissa. Tästä johtokunta oli tehnyt erillisen anomuksen kauppalan koulujen johtokunnalle.

Hiihto oli myöskin Urheilujaoston ohjelmassa, kun lukee Urheilujaoston toimintakertomusta vuodelta 1966, niin siinä mainitaan että hiihdon sarjakilpailuja pidettiin nuorille, niihin osallistui yhdeksän osan-ottajaa, elikkä hiihdon harrastus nuorten, tai oikeammin sanoen lapsien keskuudessa ei ollut suuren suuri.

Katrineholmista pidettyihin hiihtokilpailuihin lähetti seura kolme hiihtäjää. Alle 18-vuotiaiden sarjan voitti Hannu Kallunki, naisten sarjassa tuli toiseksi Else-May Kivivirta ja ikämiessarjassa sijoittui kolmanneksi Claus Kivivirta.

Claus Kivivirrasta täytyy mainita että 1950-luvun ensimmäisellä puoliskolla hän oli yksi maailman parhaimmista mäkihyppääjistä. Kun Suomi Falunin MM-kisoissa 1954 otti mäkihypyssä kultaa ja hopeaa, niin Calus oli tämän joukkueen kotireservi Suomessa.

Seuran vuosikokouksessa 1967 otettiin esille jäsenten kuntoilu, aloitteen tekijä oli Viljo Savilahti joka esitti että seuran jäsenille olisi järjestettävä lenkkeilyjä, jotta heidän ruumiillinen kuntonsa kohoaisi.

Vuosikertomuksesta vuodelta 1967 ilmeni ettei maastajuoksukilpailuja oltu pidetty ja kun piti järjestää hiihtokilpailut, niin niihin tuli vain yksi osanottaja, joten kilpailu peruttiin.

Syksyllä aloitettiin Viggerstorpin koululla miesten kuntouttamisvoimistelu, osanottajia oli keskimäärin 14 henkeä, vetäjänä toimi Claus Kivivirta. Koulu saatiin myöskin vuokralle vuonna 1968. Myös naisille oli tilattu voimistelusalit, mutta missä, siitä ei niin kuin tavallista mainita pöytäkirjassa.

Vuonna 1968 järjestettiin hiihto- ja maastajuoksukilpailuja. Hiihtokilpailut järjestettiin lapsille, mutta osanottajamäärässä ei ole kehumista, ainoastaan 11 lasta osallistui kilpailuihin. Maastajuoksukilpailut menivät hieman samaan malliin, osallistujia oli 14 juoksijaa.

Kuntovoimistelua oli harjoitettu tavalliseen tapaan talvella ja keväällä 1969

Finspångin kouluissa, mutta 1. päivä toukokuuta päättyi kuntovoimistelu kun koulut alkoivat lopettaa talven ja kevään toimintaansa.

Johtokunnan elokuun kokouksessa kävi ilmi ettei voimistelusaliasiaa oltu vielä saatu päätökseen. Oli ehdotettu Ekmanska koulua, mutta oli myös mahdollisuus saada iltoja Viggerstorpin koululta ja kerran kuussa myös Tennishallista. Asiaa päätettiin tutkia tarkemmin.

Syksyn seuran ylimääräisessä kokouksessa esitettiin että seura pyrki hankkimaan kuntoilu- ja paini-salin. Tähän ei johtokunnalla ollut mitään kunnan vastausta, mutta asia annettiin luonnollisesti Urheilu-jaoston harteille.

Johtokunnan marraskuun kokouksessa kuultiin että Metall 97 tulee järjestämään pöytätenniksen pe-luuta Folkets Parkilla, seuralla oli myös mahdollisuus saada harjoitusaikoja. Nyt täytyy hieman ihmetellä että missä Folkets Parkilla pöytätennistä pelattaisiin. Rakennus jossa seura järjesti illanviettoja oli tuhou-tunut tulipalossa, eikä tiettävästi siellä ollut muuta rakennusta missä talviaikaan pöytätennistä olisi voitu pelata. Tässä on varmaankin sihteeri käsittänyt väärin paikan jossa pöytätennistä aiottiin pelata.

Urheilujaoston vuosikertomuksesta ilmenee että vuonna 1969 on hiihto mennyt huonosti, aikuisia ei ole saatu mukaan, mutta lapsille on kylläkin järjestetty kilpailuja.

Kun järjestettiin jäsentenvälisiä maastajuoksukilpailuja, niin yleisessä sarjassa oli osanotto yllättävän suuri, jopa 8 juoksijaa. Lasten kilpailuihin osallistui aina noin kymmenkunta tyttöä ja poikaa.

YTR järjesti Oxelösundissa maastajuoksukilpailut minne seura lähetti joukkueen. Yleisessä sarjassa tuli kaksoisvoitto, ikämiesten sarjassa sijoittui seuran edustaja neljänneksi ja poikien alle 16 vuotiaiden juoksussa sijoittui seuran edustaja kolmanneksi. Olisi ollut hyvä jos vuosikertomuksen kirjoittaja Eino Lindberg olisi maininnut näiden juoksijoiden nimet.

Urheilujaoston toimintakertomuksessa mainitaan että kuntoilua harrastettiin vuoden aikana talvella eräässä salissa De Wijks vägenillä ja kesäisin Grosvadissa. Osallistujia mainitaan olleen runsaasti, kuntoilun vetäjinä toimivat Claus Kivivirta, Reijo Mikkonen ja Tapani Helola.

Pesäpallo

Vuoden 1961 alussa alettiin johtokunnassa keskustella urheilusta, pääasiassa pesäpallosta. Pelaajia tuntui olevan tarpeeksi ja niinpä päätettiin ostaa viisi mailaa ja yhdeksän räpylää. Pelikentäksi valittiin kenttä joka sijaitsi Östermalmsvägenin varrella, paikalla jossa nykyään on Siemensin verstashalli pysäköinti-paikkoineen.

Keväällä 1962 tuli Pesäpalloliitosta kirje jossa ilmoitettiin sarjapeliin aloittamisesta. Mikä tämä ky-seessä oleva Pesäpalloliitto sitten oli, oliko se Suomen Pesäpalloliitto, vai suomalaisseurojen Ruotsissa perustama oma liitto, se ei selviä käsillä olevista papereista. Seura kirjoitti liitolle kirjeen, mainiten että seuralla ei ole taloudellisia mahdollisuuksia osallistua sarjaan, eikä myöskään riittävästi pelaajia.

Pesäpallossa oli ollut melko hiljainen kausi, mutta elokuussa 1964 ilmoitettiin johtokunnalle että pelit ovat käynnissä, mutta missä, siitä ei mainita. Entisestä kentästä kun oltiin jouduttu luopumaan.

Pesäpalloa pelattiin myös vuonna 1965, sitä todistaa se että Matti Taskinen sai tehtäväkseen ostaa pesäpalloja ja kaksi mailaa Suomesta, näitä kun ei voitu ostaa Ruotsista. Mutta Matti muutti Suomeen ja tehtävä tämän jälkeen annettiin Juhani Mäkisen hommaksi. Mutta tämän jälkeen ei pesäpallosta kuu-lunut yhtään mitään, se sammui kuin ”Holopainen häissä”.

Šhakkitoiminta

Vuoden 1964 vuosikokouksessa oli päätetty aloittaa šhakkitoiminta, mutta sen alkuvaiheet tuntuivat ole-van hankalaa laatua, jaostoa ei oltu perustettu vaikka oli jo huhtikuu meneillään.

Šhakkijaoston koollekutsujaksi vuoden 1965 vuosikokouksessa valittiin Arvo Patvikko. Patvikko ilmoitti syyskuussa että toiminta peruuntuu huonepulan takia, mikä oli huono tekosyy, šhakkiahan olisi voitu pelata kodeissa, samalla tavalla kuin johtokunta useimmiten piti kokouksiaan. Mutta syksyn aikana oli seura saanut huoneiston Vårdshusistä, jotenka šhakkitoiminta pääsi alkuun. Nyt valittiin jaostolle myös toimihenkilöt, puheenjohtajaksi tuli Arvo Patvikko, sihteeriksi Petter ”Pekka” Kuusinen ja muiksi jäseniksi Helge Grönborg ja Eino Jaku.

Šhakkijaoston puheenjohtajaksi vuodelle 1966 oli valittu Arvo Patvikko. Vuonna 1966 päätti johto-kunta antaa jaostolle tehtäväksi järjestää jäsenten välinen turnaus. Elokuun johtokunnan kokouksessa kuultiin jaoston anomus saada ostaa kelloja, mutta johtokunta varojen puutteesta johtuen päätti siirtää asian myöhäisempään vaiheeseen, loppukesästä oli seuralla aina vähän varoja kassassa. Mutta jaosto ei antanut periksi, jo syyskuun johtokunnan kokoukseen lähetettiin uusi anomus, mutta tälläkin kertaa joh-tokunta näytti punaista valoa.

Mutta lokakuussa sai jaosto luvan ostaa kaksi kelloa ja 200 kappaletta pelipöytäkirjoja. Joulukuussa oli johtokunta yhä avomielinen, nyt annettiin jaostolle lupa ostaa kolme kappaletta šhakkilautoja ja nappuloita. Mutta samalla kertaa annettiin jaostolle muistutus, jaosto oli ilmoittanut joukkeen Oxelö-sundissa pelattavaan šhakiturnaukseen, mutta olivat loistaneet poissaolollaan. Seuratoiminta on vapaa-ehtoista niin kauan kun ei mitään luvata, mutta jos jotakin luvataan, niin samalla katoaa myös vapaa-ehtoisuus.

Vuonna 1968 oli Šhakkijaosto edelleen toiminnassa ja maaliskuussa myönsi johtokunta varoja kahden kellon oston. Jaosto ilmoitti elokuussa että se tulee jatkamaan toimintaansa entiseen tapaan.

Vuosi 1969 sujui šhakinpeluun osalta loistavasti, kolmessa YTR:n pikapeliturnauksessa, joista yksi pelattiin Finspångissa, voitti seuran joukkue kaikki kolme turnausta. Kaiken huippuna oli RSKL:än pikapelimestaruuskilpailut missä seuran joukkue toi mestaruuden Finspångiin.

Yleisurheilu

Seuraan oli myös ilmaantunut yleisurheilijoita ja niinpä päätettiin vuonna 1965 lähettää 6-8 miestä Hoforsissa alkukesästä pidettäviin yleisurheilukilpailuihin. Mitä lajeja nämä urheilijat tulivat edustamaan jää hämärän peittoon.

Kesällä vuonna 1966 järjestettiin Skinskattebergissä yleisurheilukilpailut, minne Urheilujaosto sai lähettää kilpailijoita, kuinka siinä sitten kävi ei ole tiedossa.

Samana vuonna päätettiin lähettää kaksi edustajaa Oxelösundissa pidettäviin

RSKL:än nuorten yleis-urheilumestaruus kilpailuihin. Tuloksena oli kolme kultaa, Tom Liljeblad voitti sekä keihään että kuulan ja Jukka Tekonen 1500 metriä. Seuralla oli siis kaksi kovaa yleisurheilijaa, mutta kummatkin jättivät myöhemmin urheilun, Tomista ei minulla ole mitään tietoa, mutta sen tiedän että Jukasta tuli aikanaan sosiaalipäällikkö eräässä Taalainmaan kunnassa.

Mainittakoon että Tomin isä Charlie Liljeblad kuului aikanaan Suomen keihäänheittäjien kärkijoukkoon. Kolsvaan Helluntaikisoihin lähetti seura yhden edustajan, siellä ikämies Charlie Liljeblad sijoittui toiseksi.

Johtokunnan kesäkuun kokouksessa vuonna 1967 päätettiin lähettää Tom Liljeblad, keihäänheittäjä ja kuulantyohtaja, edustamaan seuraa Torshällassa pidettäviin Juhannuskisoihin. Näistä kisoista odotettiin seuralle kahta voittoa, olihan Tom RSKL:n mestari kummassakin lajissa. Elokuussa päätettiin lähettää hänet syksyllä järjestettäviin RSKL:n yleisurheilukilpailuihin.

Keväällä vuonna 1969 järjesti Urheilujaosto sisähyppykilpailut, kilpailijoita oli yllättävän runsaasti. Mutta tähän päättyy maininnat näistä kilpailuista.

Seuran ulkopuolinen toiminta

Keskusliitto/RSKL

Vuosi 1963

Ruotsin Suomalaisseurojen Keskusliitto oli perustettu joskus 1960-luvun alussa ja syksyllä 1963 aloitimme myös me keskustella siihen liittymisestä. Me johtokunnassa olimme kylläkin sillä kannalla että liittoon liittymistä pitäisi vielä harkita, ennen kuin mitään päätöstä tehdään siinä asiassa. Eikä meillä ollut myöskään mitään käsitystä siitä jos liitosta tulee pitkäikäinen, tai jos se kuolee heti alkuunsa.

Vuosi 1964

Keskusliittoon liittyminen oli yhä ajankohtainen asia, siitä keskusteli johtokunta lokakuun kokouksensa vuonna 1964. Olin jo puheenjohtajana pitkään ollut sitä mieltä että liittoon liityttäisiin, mutta muu johtokunta niin kuin tavallista ei pitänyt sitä tarpeellisena. Selitin heille että me emme ehkä juuri nyt tarvitse liittoa, mutta liitto tarvitsee seuroja jäsenyyteensä. Tässä lokakuun kokouksessa päätettiin kylläkin lähettää kirje liittoon, missä kysytään minkälaisia vaatimuksia liitolla on seuralle ja kuinka suuri on vuo-sittainen jäsenmaksu.

Marraskuun johtokunnan kokoukseen oli tullut liiton vastauskirje, liiton vastaus seuran kannalta tuntui myönteiseltä, joten tulevalle vuosikokoukselle päätettiin esittää seuran liittymistä Keskusliittoon, jonka sitten vuoden 1965 vuosikokous hyväksyi.

Vuosi 1965

Keskusliitolla oli aivan alkukesästä 1965 vuosikokous Hoforsissa, mihin seuralla oli valtuudet lähettää kaksi edustajaa. Lähdin sinne Kuusisen ”Pekan” kanssa, yövyimme eräässä pienessä hotellissa. Tein kokouksessa ehdotuksen jonka mukaan liiton seuroilla tulisi olla yhtäläiset säännöt. Muistan hyvin kun ehdotukseni jälkeen kokouksen puheenjohtaja Kaarlo Kantoluoto Tullinge-Tumba Suomi-Seurasta hyvin alentavaan sävyyn sanoi, ”tämä nuorimies ehdottaa että liiton seuroilla pitäisi olla yhtäläiset säännöt, mut-ta voin mainita että Tukholman Suomi-Seura on paljon vanhempi kuin liitto”. Vastasin siihen, huolimatta siitä kuinka vanhoja liiton seurat ovat, niin mielestäni

seuroilla pitäisi olla yhtäläiset säännöt. Lisäsin siihen, luulen että monella liiton seuralla on säännöt jotka paremmin sopisivat jollekin ompelukerholle. Keskustelu asiasta päättyi siihen, kukaan ei kannattanut ehdotustani.

Vuosi 1966

Alkukesästä vuonna 1966 Keskusliiton vuosikokoukselle päätti seura tehdä esityksen jonka mukaan kaikilla liiton seuroilla tulisi olla yhdenmukaiset säännöt. Kokous pidettiin Tukholman Säästöpankin talossa, missä olin yhdessä seuran sihteerin Bjarne Bäcklundin kanssa. Muistaakseni seuran tekemää ehdotusta ei tuotu kokoukselle, vaan se oli pistetty liiton johdon toimesta paperikoriin.

Tästä kokouksesta tulee mieleeni myös liitohallituksen edustajien valinta. Eräässä YTR:n kokouksessa talvella 1966 oli päätetty että YTR:n seuroista tulisi kaksi henkilöä olla liittohallituksessa, ja niinpä pää-tettiin että nämä kaksi henkilöä olisivat Keijo Uppa Eskilstunasta ja Juhani Mäkinen Finspångista, siis yksi kummastakin läänistä. Ajatus oli hyvä, kaikki YTR:n edustajat äänestäsivät Uppaa ja minua. Kun liiton vuosikokouksessa oli äänestys hallitusedustajista suoritettu, niin huomasin etten ollut saanut yhtä ainuttakaan ääntä Södermanlandista, kun taas Uppa oli saanut kaikki äänetyt YTR:stä. Södermanlandissa oli varmaankin pidetty erityinen kokous, missä oli päätetty ettei Mäkistä tulla äänestämään. Mielestäni tämä oli erittäin kiero peliä, mutta kierous on osa järjestötoimintaa.

Vuosi 1967

Vuoden 1967 liiton vuosikokouksessa kesäkuun 3 ja 4 päivä oli seuran edustajana Bjarne Bäcklund, kuka oli hänen mukanaan, sitä ei maimita pöytäkirjassa. Olin jo silloin päättänyt etten osallistu liiton vuosikokoukseen, minullahan oli aiheet jättää puheenjohtajan tehtävät jo loppu kesästä, joten annoin paikkani jollekin muulle johtokunnan jäsenelle.

Loppuvuodesta 1967 oli Keskusliitto havahtunut huomaamaan että piirijärjestöt liiton alaisuudessa olisivat tarpeellisia järjestöjä liitolle. Södermanlandin ja Östergötlandin seuroilla oli jo valmis piirijärjestö paperilla, jonka perustamista oli liitto halunnut pitkittää. Mutta nyt, loppuvuodesta 1967, tai alkuvuodesta 1968, oli liitto päättänyt pitää ylimääräisen liittokokouksen jossa tulitisiin käsittelemään piirijärjestöjen perustamista. Tähän kokoukseen lähetti sitten myös Finspång edustajansa.

Vuosi 1968

Nyt oli Keskusliitto, muistaakseni ensimmäistä kertaa, lähettänyt tulo- ja menoarvioesityksen seuroille, joka sitten tultiin käsittelemään liiton vuosikokouksessa. Johtokunta oli maaliskuun kokouksessa tullut siihen tulokseen että menot olivat aivan liian suuret. Tästä asiasta sai puheenjohtaja Bjarne Bäcklund tehtäväkseen keskustella YTR:n Torshällassa 24 päivä toukokuuta pidettävässä kokouksessa liiton toiminnanjohtajan Olavi Snellmanin kanssa. Olin kuullut näistä suurista menoista jo aikaisemmin, mutta kun ne vain olivat kuulopuheita, niin en ottanut niihin kantaa. Mutta nyt oli mustaa valkoisella ja se oli aivan eri asia. Liitto eli suuremmaksi osaksi valtion avustuksilla, jotka siihen aikaan olivat melkoisen mahtavat, liiton menojen ollessa samaa luokkaa.

YTR/Yhteistoimintarengas

Vuosi 1964

Kun seura päätti ottaa yhteyden Norrköpingin Suomi-Seuraan mahdollista yhteistoimintaa ajatellen, niin silloin ei vielä ollut YTR:ää seurojen välisenä yhteistoiminta elimenä. Yhteyden otto päätettiin tehdä johtokunnan kokouksessa huhtikuussa 1964. Mutta mitään vastausta ei tullut Norrköpingistä, joten asia jäi niin kuin lepäämään.

Vuosi 1965

Joulukuussa 1965 päätin ottaa itse yhteyden Norrköpingin Suomi-Seuraan yhteistoimintaa ajatellen. Soitin seuran puheenjohtajalle, en nyt muista nimeä, sanoin hänelle että Finspångin Suomi-Seura mielellään haluaisi aloittaa yhteistoiminnan Norrköpingin kanssa. Hänen vastauksensa tuli minulle hieman yllätyksenä kun hän sanoi että me olemme jo yhteistoiminnassa Södermanlandin seurojen kanssa.

Kysyin siihen, miksei Finspångia ole otettu mukaan, en saanut minkäänlaista vastausta kysymykseeni, hän alkoi puhua aivan muista asioista. Minä siinä hieman hikeennyin ja sanoin että on se jo kummaa kun Finspång on jätetty yhteistoiminnan ulkopuolelle. Lopulta hän sanoi että hän tulee tekemään esityksen Finspångin mukaan ottamisesta seuraavassa yhteistyörynnäkökokouksessa.

Joulukuun johtokunnan kokouksessa sitten selvitin asian johtokunnalle ja samassa kokouksessa päätettiin jo etukäteen nimittää seuran edustajat tulevia yhteistoimintakokouksia silmällä pitäen. Valituiksi tulivat seuran puheenjohtaja Juhani Mäkinen, Huvitoimikunnan puheenjohtaja Raimo Paimensalo, varalle seuran varapuheenjohtaja Petter Kuusinen ja seuran sihteeri Raimo Niemi. Edustajille päätettiin myös antaa täydet valtuudet päättää kokouksissa esiin tulevista asioista.

Vuosi 1966

Tammikuussa vuonna 1966 oli seura ollut ensimmäistä kertaa mukana seurojen välisessä yhteistoimintakokouksessa. Selostin sitten johtokunnalle kokouksen kulkua ja siellä tehtyjä päätöksiä. Kokouksessa yritettiin Finspångia pistää jonkinlaiseen silmukkaan, tehtiin nimittäin päätös jonka mukaan Finspångin suunnitellessa omaa toimintaansa, niin sen pitää ensin tarkistaa mitä tapahtuu Katrineholmossa ja Norrköpingissä. Tämä tällainen päätös, joka kokouksessa tehtiin, tulisi huomattavasti rajoittamaan seuran toimintamahdollisuuksia. Sanoin kyllä eriävän mielipiteeni asiasta, mutta jäin siinä luonnollisesti ehdotomaan vähemmistöön. Seuran johtokunnalle sanoin että me viis veisaamme tällaiselle päätökselle, me tullaan suunnittelemaan toimintamme niin kuin ennenkin.

Vuoden 1966 kuluessa päättivät seurat että tästä yhteistyörynnäköstä tulisi muodostaa kiinteämpi yhteisö. Yhteisön viralliseksi nimeksi tuli Yhteistyörynnäkö, lyhennettynä YTR, jota lyhennystä tultiin sitten käytettäväksi virallisena muotona kun puhuttiin tästä seurayhteisöstä. YTR:n kokouksia tultiin sitten koko 1960-luvun pitämään kolme neljä kertaa vuodessa, missä käsiteltiin kulloinkin esille tulevia asioita.

Ajatus perustaa om piirijärjestö

Finspångissa 7 päivä toukokuuta 1966 pidetyssä YTR:n kokouksessa alettiin keskustelemaan oman piirijärjestön perustamisesta Keskusliiton alaisuuteen. Ajatuksen takana olivat Finspångin, Nyköpingin ja Oxelösundin Suomi-Seurat. Tässä

kokouksessa nimitettiin myös erityinen piirinperustamiskomitea, jonka puheenjohtajaksi valittiin Juhani Mäkinen Finspångista, Pottila Nyköpingistä ja eräs mieshenkilö Oxelö-sundista, jonka nimi ei tule mieleen. Pottila toimi venemyyjänä, en nyt muista jos hänellä oli oma liike, vai jos hän työskenteli jonkin liikkeen palveluksessa. Oxelösundin edustaja oli hyvin huumorintajuinen herra, kun hän jotakin esitti, niin sitä hän aina sävytti hiljaisella huumorilla.

Meidän kolmen yhteistyö sujui erinomaisesti, olimme päättäneet että minä hoidan hommat siten että kun olen saanut jonkin kohdan valmiiksi, niin otan yhteyden heihin puhelimitse. Näin siinä sitten toimitettiin ja kun kaikki oli valmista pidimme viimeisen kolmenkeskeisen kokouksen missä me kävimme läpi kaiken vielä viimeisen kerran. Nyt oli seurat liitetty piiriin ja piiri liittoon, kaikkine muine asiaan kuuluviin kohteineen.

Päätimme että esittelemme työmme tulokset YTR:n kokouksessa keväällä 1967. Mutta ennenkuin hommat olivat valmiina, kiertelin YTR:n seuroissa esittelemässä työmme juuri sen aikaisia tuloksia. Mukanani minulla oli aina Viljo Pukkila Norrköpingistä, joka siihen aikaan oli myös seuramme jäsen. Hain hänet aina Generalsgatanilta missä hän asui ja sitten me lähdimme ajankohtaiseen esittelytilaisuuteen. ”Ville” oli hauska juttu kaveri jolta aina juttu luisti, joten matkan teko meni aina niinkuin huo- maamatta. Mainita voidaan että ”Ville” oli omistanut ja toimittanut paikallislehden Laihialla Suomessa, hän oli yhtä hyvä kynämies kuin juttumieskin.

Näiltä kiertomatkoilta on minulla muistissa yksi jos toinenkin mukava tapaus. Yksi niistä oli, kun olin saanut esitelmäni suoritetuksi Katrineholmossa ja annoin puheenvuoron siellä olevalle yleisölle, niin yksi vanhempi mies kysyi, mitäs piirin rahoille sitten tehdään kun sen toiminta lopetetaan. Vastasin siihen että siinä asiassa me emme vielä ole päässeet niin pitkälle, mutta kyllä sekin siitä selviää kunhan ollaan päästy pisteestä A Ö:hön.

YTR:n kokous pidettiin Eskilstunassa keväällä 1967, missä esittelin lopullisesti piirin perustamista koskevat asiat, tämä kokous oli kutsuttu koolle ainoastaan tätä yhtä asiaa varten, eikä se myöskään ollut mikään piirijärjestön perustava kokous, vaan siellä esiteltiin kaikki piirin perustamista koskevat seikat ja kun piirin perustava kokous sitten pidettäisiin, niin kaikki asiat järjestötekniliseltä kannalta olisivat valmiina.

Kun olin lopettanut esitelmäni asiasta ja se oli myös hyväksytty, niin silloin päätettiin pitää kahvitauko. Yhtäkkiä ilmestyi eteeni mies joka esitteli itsensä Keskusliiton toiminnanjohtajaksi, nimeltään Snellman. Hän pyysi minua erääseen sivuhuoneeseen kahden keskeiseen keskusteluun. Kun oli istuuduttu, niin hän sanoi, Keskusliitto toivoo että tätä piirin perustamista siirrettäisiin vielä jonkin verran eteenpäin. Kysyin häneltä, pelkääkö liitto että tästä tulisi uusi liitto, kyllä se näin on vastasi Snellman. Sanoin hänelle ettei tällä asialla ole mitään tulipalokiirettä, joten voin esittää asian kahvitauon jälkeen kokouksen osanottajille.

Kun sitten aloitin kokouksen, olin myös sen puheenjohtaja, ilmoitin kokoukselle liiton toivomuksen piirin perustamisen siirtämisestä johonkin myöhempään ajankohtaan ja että minä myös olin sen valmis hyväksymään. Tämän kannanoton myös kokous hyväksyi. Vaikka siinä lopussa tuli pari henkilöä luokseni sanoen, kyllä sinä annoit liian helpolla periksi.

Kun kaikki tämä oli jo päätetty ilmaantui myös liitohallituksen jäsen Keijo Uppa näyttämölle, en ollut huomannut että hän olisi istunut tässä kokouksessa, mutta nyt hän

astui näyttämölle ja sanoi hyvin mahti-pontisesti, että kyllä minäkin olen sitä mieltä että piirin perustamista pitää siirtää tulevaisuuteen.

Piirin perustamiskomitea ei missään vaiheessa ollut ilmoittanut liitolle toimistaan. Mutta joka tapauksessa oli liiton toiminnanjohtaja saapunut juuri tähän kokoukseen ja se tietää sitä, että joku oli pitänyt liittohallitusta ajan tasalla. Kuka se sitten olisi voinut olla, tietysti Keijo Uppa Eskilstunasta, hänhän istui liittohallituksessa ja sai Eskilstunan Suomi-Seuran kautta kaikki tiedot YTR:n toiminnasta.

Hän ehkä oli maininnut liittohallituksessa, että nyt aikoo Mäkinen perustaa oman liiton kun ei viime vuonna päässyt liittohallitukseen? Tämä on vain minun omia arveluita, mutta jotakin siinä täytyy olla perää, kun liiton toiminnanjohtaja saapuu kokoukseen ja sanoo minulle sen minkä hän sanoi.

Vuonna 1969 oli YTR päättänyt perustaa piirijärjestön Keskusliiton alaisuuteen. Oltiin myös valittu erityinen vaalivaliokunta, joka etsi sopivia henkilöitä piirin johtoon. Syksyllä 1969, tai sitten alkutalvesta 1970, en nyt muista sitä niin tarkkaan, soitti vaalivaliokunnan puheenjohtaja Viljo Pukkila minulle, ky-syen jos olisin halukas ottamaan vastaan piirin puheenjohtajuuden. Tämä oli kyllä mieltä ylentävää, kun minut vielä muistettiin, mutta minun oli kuitenkin vastattava kieltävästi tarjoukseen. Selvitin ”Viljelle” työolosuhteeni sanomalla ettei minulla juuri nyt ole minkäänlaista vapaa-aikaa, kaikki aika menee työs-kentelyyn kahdessa eri ”puljussa” ja sen kyllä ”Ville” ymmärsi.

Metall 97

Svenska Metallarbetareförbundetin avdelning 97 oli seuralle ehdottanut jonkin näköistä yhteistyötä. Mitä tällä yhteistyöllä tarkoitettiin ei tullut koskaan selväksi. Mutta joka tapauksessa joulukuun johtokunnan kokouksessa 1966 päätettiin seuran yhdysmiehiksi valita Juhani Mäkinen ja Bjarne Bäcklund. Tarkoitus oli ehkä että Mäkinen toimii yhdysmiehenä Stal-Lavalilla ja Bäcklund Metallverkenillä. Minä olin Stal-Lavalilla jo 1960-luvun puolivälistä lähtien ollut yhdysmies paikallisen ammattiosaston ja suomalaisten välillä. Tästä olin kyllä sopinut kahden kesken vain ammattiosaston puheenjohtajan Gunnar Anderssonin kanssa, en siis ollut mikään virallinen yhdysmies, mutta hoidin kyllä hommani.

FCO

FCO elikä Facklig Centralorganisation, sittemmin LO-sektion, ilmoitti kirjeellä seuran johtokunnalle että he tulevat järjestämään erityisen opintoillan suomalaiselle nuorisolle. Tämän johdosta FCO toivoi että seura tulisi auttamaan heitä ilmoitusten saamiseksi seuran ilmoitustauluille. Johtokunta päätti auttaa heitä asian eteenpäin viemisessä.

Maa siirtyy oikeanpuoleiseen liikenteeseen

Olin lehdestä lukenut että kauppa tarvitsee vapaaehtoisia liikennevahteja kun maa syksyllä 1967 siir-tyy oikeanpuoleiseen liikenteeseen. Otin asian esille johtokunnan huhtikuun kokouksessa, missä sitten päätettiin lähettää kirje kauppalalle missä me ilmoitimme seuran olevan valmiina avustamaan sinä päivä-nä kun siirrytään oikeanpuoleiseen liikenteeseen.

Kesäkuussa päätettiin että yritetään saada 15 seuran jäsentä liikennevahdeiksi, mutta elokuussa todettiin että oli löydetty vain 11 vapaaehtoista. Kun tämä päivä sitten koitti, niin me suomiseuralaiset vah-dimme Vallonvägenin ja Sergels vägenin risteyksessä, elikä

tien joka tulee Hällestadsillalta ylös Vallon-vägenille. En muista kuinka pitkät vahtiajat meillä oli, mutta muistaakseni yksi tunti riitti miestä kohden.

Pelastusarmeija

Marraskuussa 1967 oli Finspångin Pelastusarmeija lähettänyt kirjeen johtokunnalle. Kirjeessä ilmeni että heillä oli tarkoitus pitää yksi kokoontumisilta suomalaisille. He myös toivoivat seuran auttavan heitä ilmoitusten saamiseksi seuran ilmoitustauluille. Jos johtokunta hyväksyi pyynnön ei ilmene pöytä-kirjasta.

Handels Banken

Vuonna 1968 oli pankki pyytänyt seuran apua, mutta mistä oli kysymys ei mainita pöytäkirjassa. Luultavasti se oli jonkun suomalaisen raha-asioista pankissa ja kun kyseessä oli Handels Banken, niin tämän kyseisen, tai kyseisten henkilöiden työpaikkana oli Metallverken. Suomi-Seura ei kuitenkaan voinut antaa apua seurana, vaan tehtävä annettiin yksityishenkilönä Tyne Ahoselle, joka oli seuran rahaston-hoitaja ja Reijo Ovaskaiselle, joka työskenteli Metallverkenin henkilökunnan konttorissa.

Viking Line

Johtokunnan joulukuun kokouksessa 1969 tuli tietoon että Viking Line oli mainostus tarkoituksessa lahjoittanut seuralle lippuja reitillä Kapellskär-Naantali. Tarkoitus oli että liput arvottaisiin jossakin seuran järjestämässä tilaisuudessa. Palkkioksi tästä sai johtokunta vapaaliput samalle reitille.

Loppusanat

Koko 1960-luku oli seurassa kehityksen vuosikymmen, voin sanoa että kun vuosikymmen oli päätynyt, niin seuramme oli varmasti yksi Ruotsin parhaista Suomi-Seuroista. Kaiken lisäksi oli toiminta mennyt hyvin rauhallisissa merkeissä, ei koskaan sallittu että erimielisyydet kehittyisivät avoimiksi riidoiksi. Joten me jotka olimme toimineet 1960-luvulla, luovutimme seuran hyvällä omallatunnolla seuraavalle vuosikymmenelle.

